TRAIANUS

NAFURA DEŞERTĂCIUNII

Sonete

Prefaţă de Tudor Palladi

Chişinău

2002

Descrierea CIP a Camerei Naţionale a Cărţii
Traianus

Nafura deşertăciunii: Sonete/Traianus; pref. de Tudor Palladi. — Ch.: ABC, 2002 (Tipogr. «Informcom»). — 198 p.
Desene coperta I şi II — Salvador Dali

ISBN 9975–915–13–2

500 ex.

CZU 821.135.1(478) — 193.3

Lemnul de vis al cuvântului
sau
Arta de a fi singur

Un lucru doar vreau să se ştie
Că–n lumea–n care încă sânt
Am fost găsit de poezie
La marginea unui cuvânt.
Traianus

Izbucnită din miezul energetic şi ispititor al «tăcerii» metamorfozate şi din adâncul răscolitor al sentimentului estetic cristalizat de focul trăirii, unda lirismului ardent şi luxuriant meditativ, traianusian, afină «evoluției formei» (E. Lovinescu), relevă — grație sonetului practicat în parte de–a lungul anilor şi prezent intermitent aproape în fiecare volum anterior al autorului — un poet obsedat a «lăsa» în scrisul său «mai mult loc imaginii, deci poeziei», vorba lui Perpessicius. Ceea ce nu înseamnă deloc că el e tentat a practica o «literatură de imagism exagerat». Din contra, «copilul din cuvinte», zis Traianus, indeniabil cultivă o poezie reflexivă modernă, în parte, neoclasică şi neoromantică, adică un «Poem–Metaforă» ideatic şi atitudinal, un «Dublu–poem», deci un poem «reformator» sau «de guvernământ» personal pe orizontală şi pe verticală. Fapt care vorbeşte totodată şi de pendularea autorului între izvorul «viişorean» şi

tendința de reevaluare individuală a ars poetica contemporană, inclusiv în cazul sonetului (unde satul şi țara, peisajul şi sufletul, citadinul şi rusticul se suprapun indenegabil din perspectiva sinelui şi intraductibilului dor de viitor nelipsit de frăgezime şi de misterul continuu al descoperirilor expresioniste şi de tot felul...).

Opusă letrismului şi megalomaniei prin substanța de sine singulară şi de răceală oracular–transcendentală, poezia distanțat–ironică şi metaforic–demonică şi niciodată haotică a «inegalabilului artist» Traianus, explorează din racursiul «Unului» «cântecul de rezistență» şi «cântecul tragic de simplu» deopotrivă, după cum şi pe acel «popular», «anonim», «strein», «cântecul plâns», «cântecul rescris», «poemul de azi» sau «antipoemul», «colindul» sau «anticolindul», «retrospectiva colindului», «poemul ciudat», «cântecul singur», toate dimpreună adunând în corolele lor de aur «cuvinte pentru când n–o să mai fie», vorbind în propria–i metaforă sublimă. «Poemul» său pare–se pentru un neofit «nu e mai mult decât poem». «Dar el a mers mai departe până a devenit inimă, ochi şi poem». El «a fost frunză, şi apă curgătoare, / Şi vârf de munte până–n zări urcând», adică «a fost un mit între pământ şi soare», «ca mai apoi să redevină cuvânt». Este calea şi destinul dureros al creatorilor, al martirilor ars poetica, inspirați de necunoscut venind de pretutindenea şi ducând spre oriundea «ordinei cuvintelor», nichitastănescian vorbind. Melanjul din care–i urzit verbul şi versul autorului în sonete este acelaşi ca şi în poemele lui: unul metaforic, al stilului înalt şi indubitabil

metafizic. În linia pillatian–voiculesciană va privi numai de la o parte sau de sus respectiv la modelele unuia sau ale altuia, interesându–l nu construcția propriu–zisă, ci mai degrabă «intelectualizarea şi rafinarea imaginii», vorba lui E. Lovinescu caracteristică mutațiilor şi spiritului novator al timpului. De aceea, el înclină a explora sonetul–psalm–colind–cântec–lied–«himeriadă»–blestem–imn–odă–bocet–refugiu–elegie–niciodată sonetul (ci recuvintele lui) — anticolind–«mixandre»–«poze»–stampe–antipoeme–testamente etc. Adică un drept al lui la «proprietatea» «suplimentului» polemic «involuntar» dictat de «mama cuvintelor», dar şi de acel lăuntric «hohot de cuvinte» menite a face lumină în bezna sinelui luat la harță cu norii apăsători ai dogmei «literaturizate». De unde, şi în sonete, vom atesta cultivarea locală a «epigramelor politice», care substanțializează «limpezimile» poeziei traianusiene hrănite de anume realii concrete şi nicidecum abstracte sau abracadabrante, privite prin prisma purificatoare a grotescului sau a burlescului ager, cu două tăişuri. Adept al poemului în continuare, Traianus apelând la forma sonetică a poeziei, de fapt revoluționează materia cuvintelor, reorientându–le pe alte făgaşe mai puțin bătătorite sau pe altele necunoscute. Poate că setea de sublim, de zboruri celeste în necuvinte l–a şi făcut să încerce o rescriere proprie nu numai a poeziei, dar şi a sonetului. Petrarchismul italian–didacticist şi realist, sentimentalist sau liniile fabulos reci şi onirice, anemice şi livreşti, simbolice, dar şi de «album», ale corifeilor literelor franceze de odi-

nioară Ronsard şi Du Bellay nu–l atrag decât doar indirect şi nicidecum ca o necesitate internă, ca o «minciună necesară», deşi oda şi imnul etc. nu–i sunt streine. El este nu numai un «risipitor de tristeţe», dar şi un «magistru optimist», «moşia» căruia «e–n orişice cuvânt». Eul său liric este unul fundamental: «Eu sunt copilul meu de suflet». «Prizonier definitiv» al ideii metaforice şi al metapoeziei, el «naşte şi tace, şi–nmormântează cuvinte» / sonete, «distilând», în «Ora citirii în dragoste», «adevărul de munciună», neuitând fireşte şi de «dansul», de «jocul» cuvintelor, de «breviarul» lor pro domo sau de «colecţia de sentimente–peisaje», de «popasul în noi». Alături de condeierii cercaţi în practicarea sonetului (şi mai ales faţă de acei din peisajul moldovenesc care au editat chiar volume de sonete, cum sunt Anatol Ciocanu, «Sonetele câmpiei», Ion Hadârcă, «Două imperii», nemaivorbind de Paul Mihnea, a cărui «Coroană de coroane» deschide o eră nouă în istoria sonetului universal... etc.), Traianus întotdeana va rămâne, ca şi «sonetistul» Arcadie Suceveanu, bunăoară, din vibrantul volum «Arhivele Golgotei», un reformator din interior al acestuia, care a ştiut să–i lărgească aria tematică şi să–i spaţializeze expresivitatea metaforică, să–l substanţializeze cu o nouă tentă şi culoare individuale şi abisal–plutonice. Este poate una dintre faţetele cele mai tainice ale poeziei lui care dispersată în cărţile anterioare putea să rămână cumva în umbră pentru unii.

Sonetul ca principiu de suită nu se deosebeşte la Traianus de cel eminamente poematic. Or, poemul/colindul, luând forma sonetului,

consacră cu virtuozitate şi plasticitate un liric al perspectivelor ideale egal cu sine din racursiul neocunoaşterii de sine şi de lume — plutonic, abisal şi nu numai formal. Cine va lectura atent nevăzutul şi necunoscutul din sonetele lui Traianus, cristalizate în argintul candorii nu va putea trece cu vederea dedesubturile incifrate şi fremătător reformatoare ale poeziei lui care, dincolo de «geologia» lor autonomă şi onirică, de imaginea expresionistă, cultivă obsesiv şi progresiv, dacă nu numai agresiv de persuasiv şi concesiv incisiv cultul teluric şi cosmic al metaforei ondinice ca întreg dinspre faţetele mişcătoare ale eului scufundat în ceţurile neptunice ale metafizicului. Aidoma personajului liric din sonetul «Poemul reformator», poetul înfiază «ţara» sonetului «spre a nu» şi spre a n–o «muri». Este o condiţie pe care o încape dacapo al fine şi care îl încape la fel ca sfera unui inel ce ţine aurul în sclipirile ei rotunde şi nemărginite în circuitul lor asociativ şi reiterativ. Continuitatea de sine a poetului vine din tăriile verbului pulverizat ca diamantul în ritmuri şi–n atitudini expresiv–alegorice şi parabolice cu adânci rădăcini în «nevoia / De oameni, de prieteni şi de zei». De aceea sosia lui lirică niciodată nu uită de povaţa de a–i «creşte ca pe copii» şi de datul de a nu «uita să fim copii», adică cinsteşte legea dialectică a reînnoirii dinspre eu şi univers, verbul ca identitate de sine, aflat într–o stare de luptă fără week–end, «până va fi istoria să doară». El nu va tăcea «greşeala somptuoasă» a destinului, ci îi va extrage toate zăcămintele poetice cu o artă a lui, singulară în fond. De aici

şi «descântecul de ţară» inegalabil în poezia românească de azi («Să stea niţel (ţara — n.n.), să–i vină toate–n minte, / Să ne aducă–n mintea ei din nou» / Şi–atunci abia să–i scriem trei cuvinte, / Şi când va fi să vină un ecou // Vom lua trăsuri şi duce–ne–om îndată / S–aducem ţara ta–napoi, măi fată»). Vrerea poeziei lui este una fundamentală şi funciarmente traianusiană, adică o «vrere absolută», «pătrunsă de–o taină nevăzută», aidoma «nervilor» bacovieni. «Taine şi colinde», sonete şi «Stele reci pe rană», poemele lui sunt mai mult decât o povaţă sau un îndemn ori altfel zis fireşte o vrere iscată şi dictată de o necesitate internă («Iubeşte–această vatră de iubire»). De aceea ele «înfloresc cuvinte», cuvinte inspirate şi turnate din el în arealul limbajului poetic. «În faţa ta, iubire, mă prezint» va mărturisi personajul său liric, desferecând cetatea sonetică a poemului de fiece dată cu o cheie a lui, cu un mod al său atitudinal de a fi. Astfel «Cântec în iarnă» şi «Cântec de duce», bunăoară, pun în valoare spiritualitatea umană văzută în continuitatea «mamei» şi a «femeii», dar trecute numaidecât prin frăgezimea imanentă a candorii şi a sentimentului peren. În «Poem febril» poetul se declară îndurerat de povara cunoaşterii, dar nu se lasă prins în mrejele sentimentalismului. El va învinge starea de lâncezire a clipei printr–o fină luare peste picior a inerţiei, zisă şi opacitate, dar şi izvor al ignoranţei şi al «deşertăciunii deşertăciunilor»: «E tot mai frig în sufletele lumii, / Sertarele cu fulgi vorbesc pe şleau, / În seara asta vieţii mele dau / Să mânce nafura deşertăciunii. //...//...//. Şi moartea–mi vine zilnic

mai aproape / Să–mi dea un pup pe îngeri şi pe pleoape», «sortit să rămână / rană de cer pământului întâi». Este fireşte un crez civic şi liric pe care îl va servi cu toată dragostea şi cu forța deplină a vocației («Postfață», «Feudă» etc.) La el, şi în sonete, «din cuvânt mister răsare». «Glonțul gândirii lui» țintuieşte minciuna şi spoiala, trădătorii de neam şi de adevăr, chiar şi în ipostaza de «împărat clepsidrei cu suspine». Oricum, sonetul pentru Traianus este «o duminică în plus» a poemului, a poeziei. Eforturile poetice (şi sonetice) ale lui Traianus sunt îndreptate contra «sinuciderii poeziei în oameni», contra «cântecului fals, surd şi mut». Tot jindul ideal al poetului musteşte de râvna căutărilor nobile ale expresiei de sine: «Va trebui să căutăm artistul / În tainele iubirii de demult». Pornite întru împlinirea ideii de destin, cuvântul şi ritmul, sunetul şi imaginea, culoarea şi accentul traduc direct şi indirect metamorfozele unui mare şi incurabil îndrăgostit de viață şi de frumos, de sublim şi de divin (inclusiv în ipostază de visător sau de «zburător»): «Liniştea — râu îmi bate–n poartă / Şi eu gândesc că este ea, / Pe care mi–o dezbracă ochii / Cu pofta de–a o săruta. // Zadarnic strig... În viața dusă / către apuse lumi n–am fost / Nici eu deştept, nici tu, Iisusă, / Ci numai visul fără rost. // Iar mâine–n zori copiii lunii / Vor strânge din al nostru dor / Cioburi de linişti ca nebunii. // Zdrelindu–şi sufletele lor, / Nici nu vor şti că se–nfioară / Vrând veşnicia–n ei să moară». Moartea şi viața sunt cele două «mirese» (ondine mai bine zis) ale personajului său liric, «învins de frumusețea»

lor, de tumultul lor intraductibil («Prăbuşit în flori», «Regele învins», «Balada muririi», «*** Mă face optimist orice tristețe» etc). Nu zborul lejer şi anemic în haosul cuvintelor, ci durerea atingerii de nemărginit face să scânteieze luminile lor cereşti, de care se atinge văzul creatorului, ochiul şi verbul lui tălmăcind bezna de dincolo de mister, de vreme ce «în sine trăieşte visul unui neam», căruia–i «citeşte gândurile ca pe–o carte». De aceea în alt sonet sosia lui lirică va zice nu fără tăgadă că «În mine visul a–nflorit mereu / Şi a rodit cu grijă ca femeia / Şi adevăr, şi cer, şi Dumnezeu». Notorie este în acest sens şi piesa «***Foaie verde de cicoare», unde dialogul cu moartea este o replică «vieții», traiului cotidian, lumii dezorganizate, afectate de haos. Deci, misterul, rana de mister este partea lui de «izvor în iarbă», «sortit» «plânsului fiu», îndureratului «să moară de–atâtea ori...». Or, numai unul trecut prin moarte poate râvni viața, iubirea, frumosul, perenul. Iată şi versul care ne convinge de realitatea pe care sufletul poetului o strecoară în templul tăcerii: «Dar din păcat, din ură şi erori / Eu am aflat că pot visa iubirea!» «Dansul cu moartea în odaia sa» pare–se nu numai unul parabolic, transcendental, dar şi unul grotesc în măsura în care «păcatul», durerea, eroarea nasc alte posibilități de naştere şi de renaştere a ideii de vis şi frumos, de iubire. Aşa se face că Traianus este (nu numai cel din parabole, dar şi cel din sonete) o «moştenire a visului». Cântărețul, în ipostază de «mierlă calmă», prin fiece poem / sonet, prin fiece «nafură», «fărimitură de mit», ne lasă de fapt, vorbind în

propria–i metaforă, «câte–un cer în palmă». Odiseea «morţii» lui poetice şi alegorice este una fulminantă în ceea ce priveşte coroana solară a cuvintelor din care–şi extrage existenţa personală («Iar eu voi fi o piatră călătoare, / Ce–şi scoate, suspinândă în cărare, / Cuiele ruginite din picioare»), cu toate că altădată «doar de veşnicie îi era teamă». Sonetul traianusian este o «cioplire» sigură «de cuvinte dintr–un lemn de vis» sau arta lui poetică de a fi singur, sosia lirică a Domniei sale având în adevăr dor de un «trup de cuvânt», însă de unul «plin de răni ca un copil» marcat de suferinţe tăcute şi râvnind aievea la «pustiul dulce» al casei, dumnezeiesc, românesc şi creştinesc al ţării, al destinului (teluric şi cosmic), al «harului divin» ce «rodeşte în poeţi» tristeţe şi rugă, «lacrimi» şi avânt etc.

Sonetul dumnealui este unul virtuos şi vijelios, de «rege învins» şi «nins de metafore» de la un capăt la altul. «Poezia» care l–a «găsit» «la marginea» cuvântului, adică a verbului românesc de aici şi de acum, din partea de Moldovă interriverană, nu putea să nu–l deprindă a cânta şi a modela în felul său şi sonetul pe care poeţii nu–l pot ocoli, dacă vocaţia îi stăpâneşte cu asupra de măsură direct şi indirect. Sonetul este o artă a formei şi o formă a artei sui–generis, un model în care cei cu vocaţie, marile talente îşi pot demonstra realmente «lemnul de «vis» al cuvântului sau «arta de a fi singur». Sonetele autorului nostru sunt cioplite din asemenea lemn...

Cuvintele oricum sunt de facto şi de jure dintotdeauna şi pentru totdeauna finalmente

«împărăția sa» poematică sau de colinde — şi de ce nu? — şi sonetică. «Alte chei Traianus n–are» la templul logosului şi al ars poetica. Lecturându–l, vezi şi simți aievea atare adevăr artistic. El cunoaşte profund al uimirii grai fenomenal necunoscut.

Tudor PALLADI

Cântec de Traian frumos

Alo, Traiana mea? Eu sunt, Traianus,
Nu m–ai uitat? O, nu, ce ins retras,
Care–ți trimite–n dar pe înserate
Buchete mari din târgul Sacrefais

Şi Elton John îmi dă la zori binețe,
Şi eu îi spun că mă gândesc la Ea,
Care s–a vrut a fi Traiana mea,
Nesomnul şi tristețea să–mi răsfețe

Aşa a fost spre a se întâmpla
Şi nici nu ştiu ce–o să se–ntâmple mâine,
Vom merita tot ce ni se cuvine,
Vom repeta acest motiv cândva?

Şi eu, nebun, gândesc că–mi eşti aproape
Şi tu, Traiană,–mi curgi pe mâini, pe pleoape.

Poem

Diseară te uit — să nu mă uiți niciodată.
Diseară te uit — să nu mă uiți niciodată.
Diseară te uit — să nu mă uiți niciodată.
Dar poți să mă uiți imponderabilă fată.

Va fi nelegitim şi legitim va fi.
Va fi nelegitim şi legitim va fi.
Va fi nelegitim şi legitim va fi.
Mai mult nu se ştie: mai mult vom greşi.

Şi–un tren o să moară, vai! subit în zăpezi.
Şi–un tren o să moară, vai! subit în zăpezi.
Şi–un tren o să moară, vai! subit în zăpezi.
Şi n–o să–l mai caut şi n–o să–l mai vezi.

Şi–n el o să fie chiar dragostea mea
Şi–or plânge–o doar orbii şi pruncii abia.

Poem din grădina memoriei

Doamne, ce mai izvodesc nebunii.
Şi noi doi spre ce crăii pornim?
Se apropie sfârşitul lumii,
Hai măcar acum să ne iubim.

Te–am voit a mea pentru o viaţă,
Nici pe–o noapte nu ai fost a mea,
Azi, regină pe–un regat de ceaţă
Şi eu — rege pe–un castel de nea.

Oameni imposibili trec pe stradă,
N–au de unde şi nici nu pot şti,
Că sînt orbi şi nu mai ştiu să vadă
Regi desperecheaţi în orice zi.

Ci pe noi ne–mperechează visul,
Legendar, barbarul, interzisul.

Flirt

Nimic din ce n–a fost nu va mai fi.
Această țară s–o mai întregi.
Primeşte–mă şi spune–mi bună seara,
În tot durează totuşi primăvara.

Va fi ce n–a mai fost un simplu tic,
Iluzie cu farmec de nimic.
Iubeşte–mă şi spune–mi cât e ora,
În orice caz e vremea tuturora.

Cât noaptea trece ca un flirt pe străzi
Adulmecând neconvertite prăzi
Şi luna doarme chipeş pe hogeac
Înțelepciune este tot ce tac.

Iluzie fair play şi ce doreşti,
Iubeşte–mă de poți să mai iubeşti.

Cântec cântat în cor la miez de noapte

Dar Dumnezeu mergea pe bicicletă,
Era chiar Dumnezeul vostru bun,
Vagoane se dădeau în piruetă,
Popoarele nu mai aveau tutun.

Şi voi citeaţi istoria secretă,
Şi eu spuneam că dacă veţi voi
Prieteni vom rămâne pe planetă
Şi deghizaţi în îngeri ne–om iubi.

Amanţii părăsi–vor pe amante
Şi soţii s–or întoarce la soţii,
În cer nu vor mai fi locuri vacante,
Lumea va fi condusă de copii.

Vor sta la mese mari viii şi morţii
Şi–n dans se vor îmbrăţişa cu toţii.

Poem banal detot ca viața mea

Mărită–te cu mine, fii nebuna,
Ce se mărită c–un nebun din nord,
Din două sărăcii vom face una
Şi zeii vor avea atac de cord.

Mărită–te, nu zăbovi, că–i ceasul,
Vin popi călări, doar noi pe jos pornim,
Şi o să ne citească parastasul,
Şi–o să ne facem cruce precum ştim.

Iubirea se va da fără chitanțe,
Regrete nu se vor produce–n veci,
Când nu vom şti de legi şi alianțe
Atunci şi tu–ai să vii să nu mai pleci.

Doi orbi frumoşi în zori ne–or fi drept naşi
Şi–nnebuniții târgului — nuntaşi.

Înmormântări de plopi

Voi aştepta autobuzul câteva ore
Şi–apoi îl voi lua şi de tutore,
Iar el nu se va supăra deloc,
Că–i bunul meu tutore cu noroc.

Va fi sfârşit de martie, va fi,
Şi brusc va ninge şi–o să plouă şi
Mă voi visa pe mine şi–oi gândi
La tine, Doina mea din orice zi.

Şi tu–ntr–un sat, departe, de la nord
Vei plânge–n ochii plopilor nătângi,
Deodată vor avea atac de cord
Şi tu ai să–i îngropi şi ai să–i plângi.

Şi–am să mă tângui ca un prinț nătâng,
Că zeii n–au să–mi dea permis să–i plâng.

Poem pentru regretele târzii

Oraşul s–a scrântit că vrea lalele,
Oraşul vrea rachiu şi are chef.
În trenci de piele trece ca un şef,
Care–ncuiat se tânguie de jele.

Săracă a rămas tanti Aglaia,
Oraşul trist îi dăruie cercei.
Tu vii în casa mea şi–mi aduci ploaia,
Scutur–o în odaia mea, de vrei.

Aşează–te şi taci, fii chiar tăcerea,
Şi dacă poţi fii doar tăcerea mea,
Oraşul s–a scrântit că vrea lalele
Şi dincolo de ce s–ar întâmpla.

Tu pleci când vii şi vii când pleci — totuna.
Şi–mi eşti doar pâinea, ploaia, vântul, luna.

Doi colibri în alb, doi colibri

Trist ca un rege mă despart de tine
Şi n–am să–ți spun mai mult nici un cuvânt,
Doar inima o să tânjească–n mine:
«Regină pentru tine eu nu sânt».

Vei fi mireasa nu ştiu cărui rege,
Voi fi desperecheatul unui burg
Şi nimeni nu va fi ca să mai nege
Brațele noastre intonând amurg.

Nu mai continui, înzadar sunt toate,
Zădărnicia lumilor ni–i naş
Şi o să vină hulpave regate,
Ca să ne troienească în oraş.

Atunci vom fi în alb doi colibri,
Două cetăți ce nu se pot iubi.

Punctum

Nu–ți mai telefonez, fii fără teamă,
Prin munți se–aud abia trecând mirenii,
Ei nici nu ştiu, hipnotizați de–o dramă,
Că vine ultimul prăpăd al iernii.

Dar eu îți scriu o ultimă scrisoare
Şi–ți spun adio, te–am iubit şi mor.
Zăpada mă mângâie pe picioare
Şi–i sunt cu–o mângâiere mai dator.

Iar tu rămâi un teatru de zăpadă,
În care intră zeii toți să vadă
Postumele iubirii din cest veac.

Eu n–am bilet şi casele–s închise,
Aici fețele triste–s interzise,
Mă–ntorc plângând, mă–nzăpezesc şi tac.

Poem aprilin

De tine nimeni nu mă mai desparte,
Că–mi amintesc şi mi te am din nou.
Copii târzii ca nişte ploi rebele,
Care prin noi îşi dobândeau ecou.

Tot dădăceam iluziile verii,
La focul toamnelor coceam dorinți,
Eram iubiți de îngeri şi părinți,
Copii târzii, copiii primăverii.

Aprilie bătea timid la geam
Şi tu erai, o, chiar aprilul meu.
Ne legănam pe brațul lui nea zeu,
Iar dânsul se dădea–n scrânciobul meu...

O, azi mi te–am pierdut, frumoasă fată,
Şi eu nu mi–s, şi tu eşti măritată.

Iubirea mea, Ciocana, I love you

Ninge calm, Nadina, ninge ca–n Femina,
patria mea caldă, unde voi să merg,
nu–i nici o poveste că–s ştiute toate,
adevăruri simple ca–nadins încerc.

Ninge cu Bacovii vechile Segovii,
Patria mea caldă, totuşi, tu rămâi,
şi–o să plângă zeii că n–or fi în stare
să ne şi despartă — visul lor dintâi.

Spune–le că ninge, să deschidă geamuri,
ca să intre–n casă Marele stingher
şi–om pleca, Nadina, să vedem Femina,
Patria mea caldă zăvorâtă–n cer.

S–aruncăm zăvorul, să intrăm în ea,
Să–ţi arăt şi ţie pe Femina mea.

Piano

Să–ți fie trist detot şi–atunci să stingi
O lumânare arsă de văpaie,
Eu să fiu dus şi tu să nu deplângi
Un ultim semn voltaic sub tramvaie.

Să–ți fie trist, să mai visezi ceva,
Şi să–ți închipui printre ziduri grele
Un purgatoriu care te–ar salva,
Fecioară a iluziilor mele.

Să–ți fie trist, eu să nu fiu de mult
Şi tu de neputința ce te ține
Să scrii pentru un secol ce–a trecut
Şi tot ce–a fost încă nescris de mine.

Să vezi cum frunze cad şi cum trosnesc,
Şi–au strâns viața–n grădini şi o privesc.

Poem c–un Dumnezeu pur personal

El vinerea intra–n bucătărie
şi–acolo era doar femeia mea,
Ceva mâncare pentru îngeri, Doamne,
ceva legitim pentru ei gătea.

Iar sâmbăta tiptil intra în baie
şi–acolo era doar femeia mea,
hainele mele de demult spăla
şi altele–aducea dintr–o odaie.

Eu mă suceam că nu–mi ieşea defel
acest poem ce–mi seamănă perfect
În timp ce dânsul, elegant şi cert,
se da în stradă într–un carusel.

Şi tot aşa se repeta mereu
povestea lumilor cu Dumnezeu.

Dincolo de ireal

Istoria e–n vogă ca cel din urmă scrib,
Iluzia aceasta e–o tipică surpriză,
Pământul drept remediu îşi ia o mică viză
Şi pleacă pe–ndelete spre–un ultim anotimp.

O singură revanşă a mai rămas să fie,
Un sole mio tainic, avan şi revanşard,
Pe fața lumii oarbă, nebună şi târzie
Ca nişte felinare uscate lacrimi ard.

Pot să v–adaug încă o ştire ca o scuză,
În noaptea care vine vreau să vă spun discret:
Istoria e–n vogă, iar veacul ne acuză
Şi tot la voi gândeşte bărbosul de poet.

El tace şi adoarme apoi printre cuvinte,
Cu creierul în mână şi capul pe morminte.

Colindul toamnei

Dincolo de moarte bocet jalnic suie.
Toamna ne condamnă la un trist măcel.
Hai de–ți cheamă sacri zeii în duel,
Plânge demiurgic un strămoş în cuie.

Duiu–dui, băciță blândelor miori,
Dui–îmi cântă îngeri, dui–mă lasă–n pace
Şi prin oase morții stau în vârf de ace.
Dincolo de îngeri fumegă viori.

Hai şi noi, murito, să păşim în mit,
Hai să tragem uşa dinspre omenire,
Toamna ne condamnă fără de sfârşit,
Viața niciodată moartea din iubire

Fluture dogmatec cuib în patrafire
Ingeră funestă îngerul murit.

Colind în scrânciobul morții

Sunt voievodul fără nume
În țară fără voievozi.
Oh, nervii mei de–o să–i înnozi
Vei face–un scrânciob peste lume.

Curtat de domnitori aleşi –
Zei întrupați în chip de magi,
Fratele morții mele dragi,
Sunt prinț pe fluturii perverşi.

Doar că–n duminici mai şi mor
Şi sunt iubit de–o viață moartă
Oh, anii mei ce–au fost odată
Pe care–i mângâi şi–i devor

Ca nişte nervi ieşiți din fire
Mi–i duc în dinți spre cimitire.

Afabil

Ar fi să terminăm acest colind
şi să murim pân'ne colindă zorii,
când au murit demult colindătorii
şi prin aziluri nu mai este jind.

Pasc umbrele un cer cu iarbă verde,
eşti domn pe merii exilați în crâng;
oare nu simți cum oasele se frâng
şi–o daltă–ți scoate ochii c–un burete?

E doar un zid ce seamănă–a perete,
în loc de barcă pe un nerv nătâng
hai să fugim în mările din târg

să ne trezim în zori şi să nu ştiu
cum s–a–ntâmplat că moartea–n cenuşiu
mângâie trupul nostru străveziu.

Psalm cu miei

E–un timp cu miei, e ultimul lor plâns,
Pasc verdele întreg de pe morminte,
Şi–aproape ştiu că nu–i îndeajuns
Să–nveți să redevii în oseminte

Să nu mai fim cât morții ne iubesc,
Adulmecând o trecere în moarte,
Pe ruguri coapse firave trosnesc
Şi stele–apun bolnave şi departe,

Ne–mpacă–un semn şi ne conjugă–un sânge,
Alunecă–n vertebre un hazard,
Mioara plânge, parcă focu–ar stinge
Şi ochii i se–ntunecă şi ard.

În rest e vin, e noapte şi e râs,
E–un timp cu miei, e ultimul lor plâns.

Păstor

În târg e ambuscadă de cocori,
Trec vânători cu puştile din urmă,
Prin pulbere sunt unul din păstori,
Ducând cu el cuvintele în turmă.

În mănăstiri e rock, dramatic rock,
Demențial dansează muritorii,
Până–nfloresc pe patul armei zorii
E ceasul nopții palid de noroc.

Şi dintre sfinți şi–nalte ambuscade
Trecând grăbiți, anemici şi turişti,
Nu observați zăcând pe baricade
Un biet poet cu ochii gri şi trişti?

Prin pulbere e unul din păstori,
În târg e ambuscadă de cocori.

România

Patria mea, de dor străfulgerată,
Tu eşti aleasa marelui stingher,
Când lumea e o lume deşucheată
Şi nu mai moare nici un zeu în cer,

Şi nu se va pricepe nici o țară,
Iar Europa va dormi mereu
Şi–n ceruri va rămâne doar un zeu,
Bătrân şi el; zei nu s–or naşte iară!

Patria mea, atunci ai să rămâi
Străină, ca o piatră din cărare,
Ce nici pe ea de mult nu se mai are.

Doar în poemul meu vei mai trăi
Şi–am să te–nfrupt cu nervi în orice zi,
Să nu dispari, nemoartea mea dintâi.

Din palatul tristeții

Eminescule, e ora, te invit să mergi la cină,
Va fi chiar şi Veronica, conu' Ion va fi şi el,
Luna o să–şi zvârlă–n lacuri inima ca pe–un inel,
Râzi puțin, că se permite, râzi acum şi fă lumină.

Ce a fost n–o să mai fie, tot romantici, tot nebuni,
Parcă–i viață fără moarte, parcă da şi–i, totuşi, luni,
Mai sunt crize sociale, sunt eterne, ce să zic?
Noi iubim frumsețea pură, alții nu iubesc nimic.

Noi pupăm singurătatea, mângâiem tristeți la rând
Şi aprindem să se vadă felinare pe pământ,
Cine vrea poate să creadă, cine nu — nici un păcat,
Noi suntem tristețea lumii, ea ni–i glorios palat.

Vulturii ți–or sta pe umeri şi te–or săruta pe gând
Şi–or aprinde felinare să se vadă pe pământ.

Stranietatea istoriei

Istoria aceasta se repetă,
E–n repetări de secole mereu,
Poporul nostru este la dietă,
Nu–i carnivor de–acum poporul meu.

Şi–i ştampilat pe vorbe, pe iluzii,
Cătuşe tari îi zângănesc pe mâini,
Ce vină să mai ai şi ce confuzii
Şi soarta lepădaților de câini?

Eşti vinovat c–ai fost preabun din fire,
I–ați un bilet la tren şi du–te blând
Spre gara de niciunde şi nicicând
Unde te–aşteaptă cruci şi cimitire.

E țara ta, mai eşti poporul ei
Şi poți să fii şi să nu fii, de vrei.

Poemelor mele furate
şi arse de hoţii Eoliei

Poemele furate nu–mi dau pace,
N–am să le uit şi–am să le scriu din nou,
Voi fi poetul cel mai eficace,
Deşi, cred, vor avea un alt ecou.

Tu, îngerule de singurătate,
Şi tu, de bucurie, înger tot,
Spune–mi din câte ştii ce se mai poate,
Dă–mi o sentinţă pentru eşafod.

Să–mi duc acolo nervii şi plăvanii,
Trăsurile cu nervi transcedentali,
Să–i pup pe rând, apoi să–mi spânzur anii,
C–au fost săraci, şi trişti, şi prea banali.

Şi prea banal e cântecul acesta,
Pe care–l scriu ca Buda, orb, din Pesta.

Tranziția urării

E Anul Nou şi urători porniră.
Vin urători prin blocuri de cămin.
«Primiți pe urătorii ce veniră?»
Şi voi, săraci, rostiți în cor: «Primim».

Colindul lor urat blând vă cuprinde,
Urcă din el la cer un abur sfânt.
Această țară, cât vor fi colinde,
Va fi să mai rămână pe pământ.

N–avem cartele pentru fericire
Şi–i Anul Nou şi–n blocuri auzim:
«Primiți pe urătorii din iubire?»
Şi bucuroşi rostiți în cor: «Primim».

Iar în urarea lor de înnoire
Persistă chiar suprema fericire.

Poveste la sfârşitul unui veac

E poate, o ieşire, să facem cu bon ton
Un an din catifele ori poate din carton
Şi–apoi să ningă–n sate şi să răsară blând
Copii scriind pe ziduri singurătăţi la rând.

Să fie o splendoare şi să împartă ei
Pentru creştini din tolbe închipuiri de zei.
«Ţie un zeu şi ţie, şi voi luaţi s–aveţi,
Sunt zei cu sănătate, veniţi ca să–i vedeţi».

Şi n–ajungeau nici case, nici porţi nu ajungeau
Pentru cât drum făcură, pentru câţi zei aveau
Şi–atunci când isprăviră din cer pe fulgi uşori
Aduseră şi anul c–o sanie în zori.

Aceasta fu povestea şi dacă veţi voi
În vis la fiecare cu ea voi poposi.

Poem teodorovician, 3

A fost un vis urât sau o–ntâmplare,
dar am văzut, vă spun, că am văzut
doi munți care se prăbuşiră–n mare
ca să se facă munți de la–nceput.

Părea că îi îmbrățişează marea,
dar vă repet şi vă ordon: «fiți tari!»
eu am văzut prin ei atunci surparea
lucrării României noastre Mari!

Dar glasul lor nu permitea să moară
nimic din câte sunt şi–n zori uşor
din mare brusc se întorceau în țară
tot munți şi tot îmbolnăviți de dor.

Eu i–am văzut, cum se ştergeau de mare
şi n–a fost vis şi n–a fost întâmplare.

Poem reformator

Țara asta nu se mai răscoală,
S–o–nfieze nu e nici un moş,
Pentru voi ea e ca o țigară,
Ce–o fumezi şi o arunci la coş.

Țara asta va muri de boală.
De ce boală nimeni nu va şti,
Medicii vor fi plecați la şcoală
Şi vor plânge–o cu copiii şi

Numai eu am să vă trag pe sfoară
Şi–am să spun s–o dați spre–a o–nfia
Moşului Vasile, moş de țară
Din Cioreştii lui de tinichea.

Dați–o lui, vă spun, că el va şti
S–o–nfieze spre a nu muri.

Povestea genială–a unui om

Eu am văzut cum pot muri părinţii,
eu am văzut cum ştiu să moară ei.
Pentr–a trăi avem niţel nevoie
De oameni, de prieteni şi de zei.

Şi ei sunt toţi aceşti şi moşi cu barbă,
crescându–ne cu gândul că–ntr–o zi
îi vom lua în braţe, zei de iarbă,
şi îi vom creşte noi ca pe copii.

Dar prea uităm de–aceasta, stând la focuri,
pentru–a afla târziu, spre–a ne uimi,
o ţară de sicrie prinzând muguri
Şi noi, că am uitat să fim copii.

E–o lege veche–n tot şi ne–mpresoară
până va fi istoria să doară.

Istorie c–un om şi satul lui, 2

În satu–n care–am fost să fiu şi eu
vine–n ospeţe–adesea Dumnezeu
vine la Nicolae zis Triboi
şi dacă are timp vine la noi;

acolo îngerii ca un bon ton
cântă la falnicul lui saxofon
ceva teluric şi ceva fantast
Că Anatol îşi iese din balast

şi ar cânta şi el dar înger nu–i,
n–are nici barbă, n–are nici pistrui,
dar nu–i nimic, îi spun, vei fi cândva
şi Dumnezeu îi spune: dumneata;

iar eu mă uit la dânsul pe la zori,
Cântând din saxofon cum scoate flori.

Colind cu strict motiv repovestit

Ceva din noi se surpă, ah, dom'le general,
mai inventăm o cursă, în timp ce–n istovire
bat clopote la Putna, bat clopote–n Ardeal,
Ideea românească tresaltă–n cimitire.

Vom fi ce nu se ştie de vom mai fi rămas,
iluzia ne paşte c–o ultimă sforțare,
luați de vă ascundeți sub clopotul nears,
el este România, el e Ştefan cel Mare.

Cumplită–asemuire, dar alta nu avem,
prin dogme din sertare nu–i loc de țara noastră,
şi–i încuiată bine într–un safeu modern
şi ea, cea încuiată, e, totuşi, țara voastră.

Dar nimănui nu–i pasă de–i liberă sau ba,
Şi nu vor s–o descuie, să–i spună: «ieşi, mata».

Tăcerea ca poem

Doamne, ce singur eşti, ce singur — eu,
Ca cerbul hăituit într–o pădure,
Ar vrea, dar cum nu poate să înjure
Şi plânge–n matca sângelui mereu.

E un hazard tot ce ți se incrimă,
Inchizitorii tăi nici n–au week–end
Şi viața e un tragic happy–end,
Zilnic abia de storci câte o rimă.

Şi în chilia ta te–nchizi şi taci,
Prin cabinete şefii nu te lasă,
Şi că exişti nici că măcar le pasă,
Se spânzură profeții prin copaci.

Şi–aceasta e greşeala somptuoasă,
Pe care tu, fără să ştii, o taci.

Poem

Ilaşcu nu s–a săturat să moară,
Ilaşcu îşi iubeşte moartea lui
Şi ştie că va fi strivit de cui,
Glonte, pustie, noapte milenară.

Mai are de–aşteptat, se dă din greu
Şi n–are drept, nici timp să mai apară
Prin târg, de la țărani să ia, să–l doară,
Pe moartea lui, ce–l jinduie mereu.

S–ar duce într–un crâng să bea licoară,
Să–şi plângă nervii, îngerii căzând,
Să–i puie–n palme, să–i întrebe: «Când?!»
Şi ei să tacă pentru–a câta oară?

El vrea să moară, vrea să–i spunem «şui»,
Dar n–are timp de asta moartea lui.

1994

Descântec de țară

Ce–a fost cândva nu–i pasă de aceasta,
Îi este bine, nouă rău ne e
Şi altă țară n–o s–avem şi basta,
Zadarnic, totuşi, să întrebi: de ce?

Că–i țara ta, că–i şi a voastră țară
Şi trebuie s–o internăm urgent,
Găsi–vom noi în ceruri o cămară,
Găsi–vom pentru ea alt continent.

Să stea nițel, să–i vină toate–n minte,
Să ne aducă–n mintea ei din nou
Şi–atunci abia să–i scriem trei cuvinte
Şi când va fi să vină un ecou

Vom lua trăsuri şi duce–ne–om îndată
S–aducem țara ta–napoi, măi fată.

Morminte înfrunzind

Azi Vântu–i Iliad, marea–i o rugă,
Clopotul — spart, nesomnul — un trofeu
Şi Odiseia moare de răpciugă,
La țărm, strigând din val pe Odiseu.

Mormântu–i pântec îngrăşat la ziuă,
Îngerul meu e grav, pleşuv şi snob,
Nici un poet prin sat nu se aciuă,
Trebuie să saluți orice neghiob.

Cândva, bătrân şi trist voi crede–n tine
Ca–n basmele Eoliei şi–n fum
Voi desena mâhniri de ghilotine
Şi–oi bea tristețea frunzelor pe drum.

Voi fi spălat pe gânduri c–un calup
Şi dus în târg şi–ntemnițat la zdup.

Inchizitorilor mei

V–am spus că tot ce scriu e un comând
Şi n–am mâncat din stârv ucis de ciută.
Copil bărbos, din nervii mei muşcând,
Eu rog din cer o vrere absolută,

O judecată ce m–ar izbăvi
De farsa lor, coridă infantilă,
Să pot cu tidva–n ştreanguri milui
Erori curtând o tragică ştampilă.

Copacii blegi acoperind mansarda
Să–mi bată–n geam şoptind: «Magistru blând,
Visul c–un pumn de frunze trece strada».

Eu, zeu pătruns de–o taină nevăzută,
Doar să mă mir cum s–a–ntâmplat şi când
De toţi copiii zilnic, mă salută.

Moldova

Te salut cu munții, te cuprind cu marea,
Îmblânzindu–mi moartea şi spânzurătoarea.
Ştreangul mă îndeamnă, mâna mea aprinde
Stele reci pe rană, taine şi colinde.

Gardieni în gară, toamnă–n serpentine
Şi eu sunt acelaşi prunc bătrân de tine.
Îmblânzindu–mi moartea şi spânzurătoarea,
Te salut cu munții, te colind cu marea.

Vin trăsuri şi–i seară şi striviți de şine
Prinți frumoşi de ceară murmură amine,
Lasă–i să viseze şi–i aruncă–n mare
Când îți spun în noapte, prinşi de legătoare:

«Te salut cu munții, te cuprind cu marea,
Îmblânzindu–mi moartea şi spânzurătoarea».

Imposibila şansă

Tu n–ai putea să fii un trandafir,
Ai prea mulţi ghimpi, crescuţi din reacredinţă
Şi când te văd dojenitor mă mir
Că–ţi trece timpul fără trebuinţă.

Dar scrib ferice cu mai multe feţe
Tu nenufar la muritori tocmit,
Iar eu de nesperanţă cotropit
Şi salutându–te din politeţe.

Ca scamator îţi şade totuşi bine,
De haru–ţi mai continuu să mă mir,
Fragedul simţ al jocului te ţine,
Dar n–ai putea să fii un trandafir.

Dacă te crezi, ce s–a–ntâmplat cu tine
Că nici pân'azi nu eşti curtat de–albine?

* * *

Indiferența–n el nu se clinteşte.
Te–ai şi schimbat? Dar numai pe–un minut,
La viitor gândeşti mereu, fireşte,
Uitând chiar şi de propriul trecut.

Iubeşte–această vatră de iubire,
Sfințeşte–această patrie de morți,
Şi–acest pământ primit prin moştenire
Şi nicidecum prin tragere la sorți.

Sărută floarea dulce–a istui grai
Cu buze care–ar fi să te rănească,
Încât nu–i şti vreun leac să domolească,
Nevindecabil dor în veci să ai.

Să vină–o zi, şi numai pentru tine,
Să taci puțin şi să te schimbi în bine.

Colind scârbei

Nu plânge, mamă, vin hăitaşi din târg
Cu vagi dosare să mă poată prinde,
Să–mi ciuruie văzduhul de colinde
Şi nervii mei — cunună dată–n pârg.

O, Doamne, dă–mi chelia unui mort.
Pune–mi pe buze corn să te–nfioare,
La ziuă, totuşi, vor muri popoare,
Cu prunci în brațe, de–un atac de cord.

Dă–mi un colind de–aducere aminte
Şi toarnă vin acestor nervi rămaşi,
Şi–n târgul trist şi plin de proşti şi laşi
Închide–mi numai umbra în morminte

Şi–apoi să plângi crezute duhuri sfinte,
Că–n loc de flori vor înflori cuvinte.

Am rămas...

«Mi–aduc aminte şi plâng»...

Suntem un neam ca o surpriză mare,
Şi existăm precum un loz în plic,
Ba suntem, ba nu suntem, vreau să zic
Că adevărul nostru e–n eroare.

Suntem un neam care–şi omoară neamul,
Singur pe sine se omoară lent.
Şi cresc erorile pe continent
Precum lăcusta podideşte lanul.

Dar am rămas, contemporanii mei,
Priviţi–vă, noi am rămas oricum,
Istoria prin noi îşi face drum
Şi binecuvântaţi suntem de zei!

Privighetori se sinucid în crâng,
Mi–aduc aminte c–am rămas şi plâng.

Poetul H.

El trece zilnic prin oraş
Şi vede–n cer de îngeri roadă.
Politica e în corvoadă –
Ştie mereu poetul H.

N–are nici bani, are un vis
În buzunarul de la piept.
El trece elegant şi cert
Şi că o fi ştie precis.

Un pic de slavă a cules,
Dar asta e un fleac de soi,
Poetul seamănă cu voi
Şi cu el însuşi mai ales.

Dar lumea crede–n el şi speră
Ca–ntr–o frumoasă daraveră.

Peisaj în toamnă

Toamna cu frunze–aruncă–n trecători,
Ca un salut, ce–l spui în grabă mare,
E–n tot ce vezi o mută disperare
Şi trec poeții coperiți cu flori.

De nostalgie flori, potop de frunze,
Miracolul se–amână peste veac,
Luna își potrivește–n ochi de lac
Cerceii grei ca fetele lehuze.

Pe drumuri orice om este ursuz,
Visul în el s–a supărat plecând.
Eu am văzut un orb în troleibuz
Cum stațiile numără în gând.

Şi m–am gândit la tine, care–ai fost,
Şi să revii de mult nu are rost.

Tristissimo

Mai marii trec pe caldarâm, amabili,
Aşa se par, aşa n–or fi. Oricum,
Bătrânii noştri nu mai sunt rentabili,
E inutilă viața lor de–acum.

Privesc în ochii galeşi de copile,
Vai, cum le–ar oferi o acadea
Şi ar pleca sub deal, dar mai au zile,
Iar Domnul zile multe–o să le dea.

Ce mai bătrâni şi ei, când țes iluzii
Şi cred în timpul cel promis mereu.
Mâine, în zori or să–nflorească duzii
Şi–l vom vedea la porți pe Dumnezeu.

Spre el veți merge–abia şi–o să zâmbească
Că v–a adus o pensie cerească.

Cântec în iarnă

Iubito, de la poluri cade nea
Şi fulgii par o cupă cu descânt,
Eu numai în acest poem mai sânt,
Când ninge–mi este dor de mama mea.

Nu am pretenții pentru viitor,
În fața ta, iubire, mă prezint,
Cu toată–nzăpezirea să te mint
Şi doar de mama mea să–mi fie dor.

O, să emit un ordin cât un veac,
Candoarea lui să năruie regate
Şi în executarea–i, de se poate,
Să ningă, să mă–nzăpezesc, să tac.

Şi–n alb zidit doar mama să mă vadă
Şi să–mi citească dorul pe zăpadă.

Cântec de duce

Tu eşti femeia care crede–n vise
Şi în amanţii cei mai explozivi.
Să scuipi în zei de nu sânt milostivi
Şi mâncă nuci, bea ţuică de caise.

Miezul sporeşte zilnice dorinţi,
Tu eşti femeia care copleşeşte
Şi–ai însuşit plăcerea de la ginţi.
Arta plăcerii te călăuzeşte.

Tu eşti femeia ce dansează country,
Visează prinţi, pictează cu arnice
Lăstuni, arând c–un plug de flori colnice.

C'est bon, ţi–ai zis, văzând prin albe porţi
Din mari singurătăţi de baobab
Ducele prim Traian de Basarab.

Poem febril

E tot mai frig în sufletele lumii,
Sertarele cu fulgi vorbesc pe şleau,
În seara asta vieții mele dau
Să mânce nafura deşertăciunii.

Şi ea nu vrea şi eu n–am ce să–i fac,
Că–i viața mea şi alta n–o să am,
Mi–aduc aminte cum aplaudam
Frunze căzând în cel din urmă veac.

Eram copil, azi sunt bătrân şi mor,
Am barbă şi mustăți ca zeul mare.
Noaptea mă culc în straie de culcare,
De mama mea îmi este tot mai dor.

Şi moartea–mi vine zilnic mai aproape
Să–mi dea un pup pe îngeri şi pe pleoape.

Cântec de ibovnic

Ne plictisim adeseori de noi,
Iluzia ne dă salut, pe rând,
nu ştiu nici până unde şi nici când
ne–om descoji de vieți, ca un trifoi.

Ambasadorul literelor voastre
mai e şi–al tău, ambasadoare miss,
şi–o să murim prin paturi de plictis
cu trupurile goale alb–albastre,

Dar nu, să nu ne spunem «pe curând»,
mai e o şansă, care n–o să fie
sau prin absența ei ne întârzie.

Iubeşte–această rană, ce–s chiar eu,
o virgulă, ah, da, de Dumnezeu
prin sânii tăi, auriferi, căzând.

Castelul

Era odată un castel,
şi–n el intra ades un miel,
şi–n el şi eu intram tiptil
cu paşi de rege şi copil.

Azi nu mai e nici un castel,
şi–n el nu intră nici un miel,
şi nu–s nici pietrele din cel
castel ce–a fost urzit cu zel.

Da–n vis îl am zidit frumos
şi–n el trăieşte un strămoş
şi–i Dumnezeu şi–n visul lui
piaptănă pleata cerului.

Şi–mi face semn să–i fiu cuvânt,
dar mai am treabă pe pământ.

Cântec tragic de simplu

Ce şefi impudici şi ce lume rea,
şi tu sortită să nu fii a mea
Ce şefi de bronz topit în văgăuni,
şi tu, plămadă, izvodind minuni.

Ce naştere, ce moarte, ce prăpăd?
Poporul meu de şefi nu pot să–l văd,
şi tu nu vii şi eu mi–s călător
În țara–n care zei se nasc şi mor,

Ce moarte, ce născare, ce idei?
ce îngeri docți, adulmecând femei,
şi tu, poet, sortit ca să rămâi
rană de cer pământului întâi.

Uitând, că dânsul, chiar flămând fiind,
o să–ți înghită trupul, hohotind.

Poem din satul meu, din casa mea

În casa–n care m–am născut şi eu
nu stăruie de–acum nici Dumnezeu,
s–a supărat că mama nu–i şi–i dus.
Ce Dumnezeu supărăcios Isus.

Se–ntâmplă tragedii universale,
se–ntâmplă să şi mor din când în când,
dar drama lumii s–o fi repetând
şi fără aste plăsmuiri banale?

Mă–ntreb de veacuri şi nu am răspuns
deschid fereastra: noapte, stele, frig.
Destul să–aprind pe–o clipă un chibrit
şi–l văd pe cel cu ceara lumii uns.

O, numai el făr' vină e făcut,
deşi una o fi: că ne–am născut...

Zeu pe bulgăr

În primăvară, privind cu arsele lumini,
Țăranii mei găsesc un zeu de pământ în grădini
Şi–i fac din ochi şi–l potrivesc pe bulgăr, bulgăr sferic
Şi–l bat cu sapa, clătinând îngeri din întuneric.

Pe urmă cad printre bulgări şi mai mici curgând,
În cor la uşi de întuneric bat zeii bâjbâind.
Şi unul beat va adormi căzând fără cuvânt,
Şi alți țărani îl vor ochi strivindu–l sub pământ.

Abia târziu se va trezi sub plugure pe furiş
Alți zei cădea–vor, zeie chiar, din pat şi măritiş.
Țăranii mei atunci pământ simți–vor pruncii cum
Cu ei vor arunca în câini, lătrând la cruci din drum.

În cer trasoare vor cădea, nisipuri în pustiu.
Târziu va fi şi pre pământ şi–n cer va fi târziu.

Colind în toamnă

Octombrie... şi nu eşti lângă mine.
Sunt singur, te visez, am nostalgii.
Ce bine–ar fi să nu mai moară nimeni
În cartierul cu prea mulți copii.

Toamna de–acum îşi peticeşte zborul
şi va pleca la sigur într–o zi.
Vagoanele îşi sfâşie decorul
şi mor de–atât regret că tu nu vii.

E totu–n neschimbare şi te–aştept,
deşi am dubii c–o să vii vreodată,
glasul tristeții mele se dilată
şi c–am să plec e lucrul cel mai cert,

Când printr–o țară fără nici o limbă
lozinca unei nostalgii se plimbă.

Zeii nu mor în cer

Zeii nu mor în cer. Ei vor trăi!
Noi pe pământ murim cu mult mai rar
Oraşul se întreabă: Va mai fi?
Şi nu–i răspunde nici un felinar

E barbarie tot ce v–om mai şti
Şi tot ce nu v–om şti e–un joc barbar.
Noi pe pământ murim cu mult mai rar.
Oraşul se întreabă: Va mai fi?

Şi nu–i răspunde nici un felinar.
Zeii nu mor în cer. Ei au un tic!
Scriam şi era iarnă şi–nzadar,
Când am murit şi n–a mai fost nimic.

Pe străzi doar târgul meu plângea hoinar
Că ştiu să mor din ce în ce mai rar.

Colindul zilei de joi

Pentru D.O.

Ți–am dăruit un fir de fericire.
Serviciul non–stop m–a ajutat
şi glasul lui bonom te–a căutat
la telefon. Neaşteptată ştire!

O, şi–ai surâs că aşteptai şi tu
serviciul de care scriu acum.
Tristețea mea se–mpotmolea în fum
şi mă–ntreba: «eşti tu serviciul, nu?»

«Ba nu»,–i ziceam, «sună a falsitate,
nimic poetic în ce spui», i–am spus,
şi ea s–a dus o clipă să se plimbe,
tristețea mea umbla cu nasul sus.

Şi eu umblam, purtând frumseți pe rât,
cu lanțul sentimentelor la gât.

Alt colind al zilei de joi

Mi–ai dăruit un fir de fericire.
Serviciul tău non–stop te–a ajutat
şi glasul lui bonom m–a căutat
la telefon. Neaşteptată ştire!

O, şi–am surâs că aşteptam şi eu
serviciul de care scriu acu.
Tristețea mea se–mpotmolea în fum
şi mă–ntreba: «e Ea serviciul, nu?»

«Ba da»,–i spuneam, «întocmai, se acceptă»,
şi ea s–a dus cu râsu–i pătimaş.
Urma să vină ploaia în oraş,
Un mic defect avea la bicicletă.

Şi n–a venit. I–am spus: «Mai stai, bastardo».
Servicii transmiteau Florin Bogardo.

Cântec de înger destrupat

Şi noaptea era moale şi–o pipăiam
Cu degete de nervi, arhetipale,
Rotunzi, foarte subţiri, aproape miri,
Dormind peste psaltiri cu blondele oraşelor pe vale.

Nici nu ştiam dacă nu mor cumva,
Era un timp cu mari tristeţi de ceară,
Singurătăţi prelungi de căprioară
În munţii mei nea Dumnezeu vâna.

Şi nu ştiam de ce îmi este trist,
Şi mă–ntrebasem dacă mai exist
În desfrânarea goalelor biserici.
Cătuşi prindeau căinţei orbii clerici,

Luna cădea mâhnită dintr–odată,
Cădea în mări de dogmă ca o fată.

Casei cu fața spre soare

De pe umerii muntelui ce dă ochii cu soarele
Din murmure–adânci țes năvoade izvoarele.
Cuvintele de țară–s în zi de post şi nu–s,
Corăbiile albe țin cârma spre Iisus.

Clinchet suav de frunze trezeşte fără pată
Pridvorul verii care ne–a ocrotit odată.
Nervii să mi–i fac arcuri crezu–i cândva mărite
Şi să vânez iluzii de ceară prăfuite,

Ce–n palme să trosnească scoțând un plâns febril
Ca clinchetul de ape, ca plânsul de copil.
Umbra–ți sărută mieii sub măceş,
Cuvinte scoți din sipet alb şi pleata fără greş

Ți–o potriveşti după surâs şi cer.
Țintuiesc pescarii clipei marea din calorifer...

Înzăpezit

Plecarea ta un vis râvnea să stingă
De–aceea–ți spun: «O, nu mă părăsi
În orice an când pregetă să ningă
Ca în pasteluri de Alecsandri.»

De prea mult vis neîmplinit se moare,
De–aceea–ți spun: «E iarnă, mai rămâi
În orice an când frumusețea doare
Şi eu îmi pun căința căpătâi».

Rămas la geam, când visele se–arată
În sania magistrului stingher,
Îți spun: «Ce bine e c–ai fost odată,
Deschide schitul domnului din cer»

Şi voi, rămaşi, deschideți–l antum
Să vi–l vedeți pe Domnul vostru bun.

* * *

Tăcerea mă îmbie spre țărmuri de priință.
O stea–şi răsfiră vălul şi–apune–n suferință.
Nimic n–o să rămână, cuvintele–s defuncte,
Şi–mi hohotesc la geamuri căințele cărunte.

Uitați–vă, zic vouă, cum trec sub lună multă
Călugări în odăjdii şi în trăsuri de nuntă.
Pupați–le bărbia şi vă culcați pe vale
Să plângă–n cai mânia atingerii ovale.

Nici vaiet curs în aer, nici rugi să se–nfiripe,
Bătrânii corbi din turle să fluture aripe,
Aceasta e durerea! Cea sfântă! ce–o despintec,
Trăsurile când urcă învăluite–n cântec.

Hodorogesc prin piețe, da–n larma dusă–n sfere
E toată–a lor frumsețe, şi–i toată–a lor durere.

Materna

De te–aş iubi, cât m–ai iubit, vai, mie,
Că moartea–mi țese strai de cununie,
Departe sunt, aproape eşti şi–n mine,
Deşi ca să te–aud sec ape line,

Sorb munții, îi ridic şi–i duc la margini
De sate, de prooroci şi de paragini.
De te–aş striga, o să te strig şi, mamă,
Veni–vei, trezind munții c–o năframă,

De te–aş vedea, o să te văd la noapte
Cum strângi peste coline stele coapte,
Stele căzute, îngeri şoptind «mamă»
Şi mi–i lipeşti de cer, mi–i coşi, n–ai teamă.

De n–ai pleca, te duci? Gustă din pâine.
Ci nu te–nduri. Pleci veşnic? «Până mâine».

Poem

Sunt, mă simt bolnav de moarte
Şi de tot ce nu se poate.
Mai aud trosnind în mine
Scoica mării cu suspine,

Puşcării surpate–n sânge
Se încumetă şi–ar plânge,
Doar că zac întemnițate
Şi se prăbuşesc mai toate.

Singur pe peron spun rugi
Pentru regii clăpăugi,
Mări vuind mi–acopăr firea,
Poate numai nesfârşirea.

Munți mă strigă în apus,
Şi eu nu răspund ori nu–s.

* * *

Umbra mă ajunge, nu mă ține zborul.
Totuşi sunt cocorul ce cu răni se unge.
Mai rămâi o clipă, nu pleca, un timp
Pe tăiş de–aripă liniştea să–mi plimb.

Nu cădea, strivito, moale titirez.
Nume dă, iubito, vântului: Hafez,
Tu ce–mi vii din urma–mi beat când trec prin târg
Şi mâna te curmă în cuier cu sârg.

Umbră tu, credință fără de păcat,
Să nu–mi ceri căință fi–voi spânzurat
Spală–ți numai ochii şi să mergem doi
Singuri pe sub plopii dezbrăcați de foi.

Tu atunci, târzio, să n–ai chipul pal,
Voi fi dublă umbră plopilor pe deal.

* * *

Era o umbră pe perdea,
A norilor. Liniştea serii albă
Amenința cu–argint în salbă
Potop de linişti, se pierdea.

Vâslind prin lumi de început,
Ca un vârtej de ciori prin dungă
Li–i zborul: candelă şi lut,
Şi cuib, şi zodie prelungă

Peisaj de toamnă, policrom:
Un cuc arând grădini solare,
Pe–urmă arând grădina mea,
Copacii orbi, vorbind prin somn,

Cu bâiguieli treceau în care
În umbra norilor din zare.

* * *

Păzea, popor, că vine jale mare,
Trece prin noi şi traversează mut,
Şi–o vor dori sfârşit şi început
Decanii imprudenței sociale.

Ei nu râvnesc fetişizări galante,
Schimbări în jilțul la vecii sortit,
Când adevăru–i veşnica greşeală
Pe care o comit la nesfârşit.

Se vor deja statui, vor bună pace
Şi–ncă un veac fără păreri de rău.
Şi au în loc de suflet o găoace,
Iar ochii lor tot îmblânzesc un hău.

Şi în biserici stând li se năzare
«Sovietul» imposturii proletare.

* * *

Mereu îmi este dor de tine, țară,
Precum de mama mea îmi este dor,
Şi–atunci te caut, dar a câta oară
Nu te găsesc sub nici un tricolor.

În arbori şi–n copii trosnesc dorințe
Şi–i tot mai frig în suflete şi–n cer.
Îmi pun sub pernă câteva sentințe
Şi frică mi–i să nu îngheți în ger.

Cobor în vis ca–ntr–o celulă mare,
Din ea încerc şi nu pot să te rup,
Că ai tot mai leită–asemănare
C–un clopot ars şi–ntemnițat la zdup.

Şi teamă mi–i, frumoaso, uneori
Că te vei sinucide pe la zori.

* * *

În ochii tăi ascunsă–i primăvara
Şi ai înmuguri de mult, dar stai
Cât vin hipnotici să–ți mângâie seara
Să–ți dea un vis şi să–ți şoptească: hai...

Toamna în sat mână oştiri de miei
Şi ea–i băciță ultimelor frunze.
De ce să vii şi tu când mor plebei
Păstorii ce–au băut poveşti confuze?

A fost un timp, o, şi ce timp, măi viață,
Cum ne făcea din mână peste zări
Democrația coborând în piață
Să–şi cumpere o pâine şi țigări.

S–a dus de mult... N–a mai rămas o boare,
Doar eu mai sunt acel nebun din gări
Ce–mi tot aprind țigara de la soare.

Săru' mâna, pe curând

Zadarnic îți pierzi timpul, zadarnic mă înjuri,
În loc de pleată, doamnă, adăpostesc păduri.
Ține atent ziarul în mâini, mai sus, acu–i
Să treacă printre rânduri glonțul gândirii lui.

Să fumege cuvântul, să–mi cumpăr de la zei
O insulă pustie cum au fost anii mei.
Să pescuiesc iluzii, vibrânde scoici de–argint
Şi c–ai să vii vreodată să pot să mă mai mint.

Târziu, bărbos şi singur, copil frumos, banal
Să mă arunc în valuri, pierdut, ca–ntr–un spital.
Pe un pervaz acolo, de unde–arar venim,
Să–mi cresc de–o veşnicie viermele Nicodim.

Zeul să–mi dea sentința pe mâine pe la opt
Să mă privesc în soare, să fiu frumos detot.

Ce tragică poveste am băut?...

Lui Theodor Pruteanu

Ce cald e–n tine, țară, ce de mult
Aştept să mă tot naşti şi–i înzadar,
Incognito poet fără habar,
Am scris la radio dar s–a pierdut.

Şi tu mi te–ai pierdut fără–ncetare,
Şi–aproape anonim ai dispărut.
Ce tragică poveste am băut
Că nu cunoaşte firea mea salvare?

Erai poetul Mare şi tăcut
Şi s–au pierdut poemele, se pare.
Te–am edita, dar cum, când nu te are
Un timp cu manuscrise, de demult?

Am scris că din cuvânt mister răsare
Şi te–am cerut să vii, dar n–ai ştiut.

* * *

În acea zi mă vizitase ploaia,
Vântul şi ceaţa, zâmbetul din stea,
Cuvintele ca nişte santinele,
Şi nu venise numai mama mea.

În acea zi mi–au scris urări de bine
Muntele orb şi văzătoarea nea,
Cuvintele ca nişte santinele,
Şi nu–mi scrisese numai mama mea

În acea zi m–au petrecut în moarte
Umeri de plopi, cântec de turturea,
Bocetele ca nişte flori de noapte,
Şi nu m–a petrecut doar mama mea.

Sunt secole de când te caut, mamă,
Şi bat la porţi de iarbă şi mi–i teamă.

* * *

Fumul mi–i nimb şi brațele–şi întinde.
O noapte albă s–a oprit în cer.
Vântul e cel mai mare temnicer,
Care tuşind biserica închide.

Frumoasă doamnă, nu mă da uitării.
Mai am un vis, țigări mai sunt în târg.
Spune–mi când vii la geamul înserării
Să–ți cumpăr nostalgii ce dau în pârg.

Creierul meu e–un animal domestic.
Mănâncă, bea, fumează ne'ncetat,
Iar tu eşti, moartea mea, un vis ascetic
Care se dă la chioşc fără rabat.

Eşti Parma şi mi–e teamă pe la zori
Să nu îngheți cumva că vin ninsori.

Poem autumnal

În toamnă mor ţăranii, sunt slabi şi nu mai vor,
E anotimpul ultim al resemnării lor,
Se duc, vorbesc cu ochii şi mâinile lor spun
Că nu mai vor nici zile, că nu mai vor tutun.

Se vor lăsaţi în pace, să moară cu succes,
Dar Dumnezeu nu poate ori n–are interes,
Că nu le dă putinţă de–a fi pământ sub cer
Şi drumul lor sub stele se face mai stingher

Sunt cei mai singuri, Doamne, şi parcă n–au fost vii,
Azi sunt şi fără zile, sunt şi fără copii,
Precum în toamna care o vezi de mult plecând
A mai rămas o frunză şi va cădea–n curând.

Iar Domnul o va strânge şi o va arde–n drum,
Uitând c–a fost odată mai mult decât un fum.

* * *

Colind voi scrie şi–o poveste
Orfelinatelor din târg.
Vracii fac grevă: au proteste,
Şi–n tine dorul dă în pârg.

Îți caut ochii, umbra–n iarnă
Îşi ia concediu şi–s stingher.
Iar trenuri trec spre nici o haltă
Şi n–am instanțe să te cer.

În parc poeții sunt Altețe,
Îşi scriu scrisori şi îşi zâmbesc
Şi toți sunt bolnavi de tristețe
Şi au un dor de nefiresc,

Mereu gândind că–i prea devreme
Pân' vine moartea–n crâng să–i cheme.

Poem din țara umbrelor

Puşcăriile sunt goale, mai aduceți condamnați,
Nişte zei se mai permite, este bine, e chiar şic.
Dacă nu veți fi în stare nu mai aduceți nimic
Puşcăriile sunt goale, temnicerii împărați.

Răspopito de toți popii, învelindu–ne cu nea,
Hai să ne iubim diseară triumfal şi pe zăpadă
Puşcăriile sunt goale şi–am putea mereu intra
Să ne dăm într–un spectacol să se ştie să se vadă.

Vai, copacii au marame de ninsoare şi–s frumoşi,
Vom culege de pe ramuri ore şi căinți, şi vise.
Puşcăriile sunt goale, zeii–n ceruri — prea făloşi
Şi le vor cânta prohodul preaumilele narcise.

Plânge–vor părinții noştri şi noi plânge–vom mereu,
Dar în cer s–o face ziuă şi–nzadar fără de zeu.

* * *

Dezbracă–te de vis, iubita mării,
Deschide crângul răsturnat frumos
În trupul tău iubit de–un chiparos
La fiecare îmblânzire–a serii.

Poemul meu a–mbătrânit şi plânge,
Este bărbos, tuşeşte, vrea idei,
Şi eu nu pot să–i dau decât femei,
Şi visu–mi e rănit, produce sânge.

Ce mizeră e lumea de nebuni
Şi arcul nopţii către zi se–ndoaie,
Iar când nu ninge cade brusc o ploaie
Pe fiecare candelă de luni.

Şi noi pornim ca nişte orbi frumoşi,
Cu flori rănite–n ochi înspre strămoşi.

Emoție cu dor de duși

Dor de morți mă clatină nopți și nopți la rând,
Trece ca o patimă trupul în pământ.
Iarna colindatu–m–a și se mută–n cer,
Mâine moartea doar mă va strânge–n mâini de fier.

Munții beau în cârciumă sângele din miei,
Umbra mea mă buciumă pe sub norii grei,
Paznici scurg în stranii cești albul dintr–un nor,
O, din grijile lumești morții mei mă vor.

Noaptea–n munți se–ntunecă și mă duc văzând
Duhul meu cum fumegă din văzduh căzând,
Dor prelung mă clatină, Labiș plânge–amar:
«Vine ca o datină noaptea de coșmar»,

Moartea mi–o sărut și plâng, și–o aud prin os:
«Puiul meu, copil nătâng și ce mort frumos».

* * *

Pe cerul inimii mai e lumină,
Şi–mi amintesc, elevi fiind apoi,
Cum mai gândeam la sfârtecata China,
Şi am ajuns să fim vecini cu noi.

Viața noastră a fugit în lume.
Săraci, n–avem nici moarte, c–a murit.
Marea ne spune: «Nu vă ştiu pe nume»,
Muntele–ntreabă: «De ce ați venit?»

Acum a prins memoria să doară,
Suntem bătrâni de dor şi n–avem cui
Să–i spunem că ni–i dorul amărui.

Ne–a devenit istoria povară
Şi am ajuns, strămoşi ai nimănui,
Să nu mai credem că vom fi o țară.

Clasic regret

N–ai să mă poți uita şi–ai să doreşti
Să pleci pe continente neaflate
Să uiți de mine şi să uiți de toate,
Ca de visările copilăreşti.

Dar urma va rămâne pe pământ
Ca un fitil nestins de lumânare,
O rană care mistuie şi doare
Şi–o gură părăsită de cuvânt.

Adio, zici, şi noi trăim deodată
O clipă din vecie strecurată
Şi–o dragoste vândută la mezat.

Şi pleci crezând că astfel eşti uitată,
Iar tu, de parcă nici n–ai fi plecată,
Azi tot mai dragă–mi eşti cu–adevărat.

* * *

E ora când amurgul cade–n plopi,
E noaptea când în toți tresare–o vrere,
Iar moarea–mi pune o perdea pe ochi
Să nu te pot găsi decât părere.

Prea tristă lumea infantilă moare
Şi luna–n cerul ei dansează twist.
Acum, când totu–mi pare–o întâmplare,
E–o întâmplare tristă că exist.

S–ar potrivi ninsoare de petale,
Dar ca–nadins dau flori de gheață–n pârg,
E pusă la câştig de loterie
Iubirea la răscrucea unui târg.

Abia de pot să te şoptesc în gând
Şi Domnu–i dus spre–a reveni curând.

Poem ciudat

Tot căutând iubirea
Prin crângul interzis
Vai, mi–am rănit privirea
În cioburi mici de vis.

Zdrelit e ceru–n care
La ceas de mângâieri
Chiar Dumnezeu apare
În zdrențe de tăceri.

Dar nu–i nimic, îşi spune,
Veni–vor vremi mai bune
Şi ne vom vindeca

Vieți crucificate,
Vise întemnițate,
Iubirea mea şi–a ta.

Zapis

Te mai iubesc şi–acum, deşi e vreme,
Sub prăbuşiri de ziduri şi neant.
M–am regăsit ca un pumnal uitat,
Monedă veche–adăpostind toteme,

Sunt un obiect ciudat şi fără nume,
Herald bolnav de–o patimă antumă,
Hai, strânge–mă, lipeşte–mă şi du–mă
La fonduri monetare cu renume,

Pus pe cântar şi fără îndurare,
Vor căuta procentul de valoare
Şi ție mă vor da în folosință,

În urma ta, zăcând în neființă
N–ai să mă crezi, transfigurat privirii,
Un semn din eşafoadele iubirii.

Somnul nesomnului, 1

Inimă de foc naivă,
Pojghiță de sugativă
Clocotind ca un tăciune,
Ştii ceva şi nu–mi vei spune.

Soră, vino, dacă poți,
Cad în vis sau cad sub roți,
Arioane, că fug toți
Şi de viu mă trec în morți.

Cer de tuci şi de nedor
Şi de văzu–mi orbitor,
Murmurând iconoclaste.
Fărâmițele din coaste,

Cicatricea mea târzie
Ia–o drept caligrafie.

Somnul nesomnului, 2

Sângele zvâcnind de boală –
Crisalida ta cerneală.
Cer de tuci, galop avânt,
Şi eu sunt numai mormânt,

Mort ce muşcă din pământ
Ca din soare sfârtecând
Casa mea fără obloane,
Pământ, carne, pământ, carne

Până fi–voi Arioane.
Pământeasca lumii carne.
Vag destin al sorții duble
Paşii mei cum n–au să umble,

Invocând rânceda lume
Fără patrie şi nume.

* * *

În cer e casa mea de–o veşnicie,
Dar moartea lumii tot mai mult mă ştie
Îi spun că e–nzadar, că nu mi–i dragă,
Dar ea zâmbeşte, că vorbesc în şagă.

Îi strig că nu am ochi s–o văd, neplânsa,
Şi–n patul meu nu mai am loc de dânsa.
Dar ea îmi bate cu narcişi la geamuri
Şi–mi spune că–n tristețea–i suntem neamuri.

S–o bat? S–o ignorez? S–o las în noapte?
Să dorm la pieptul ei cu țâțe coapte?
Mă–ntreb şi îmi răspunde–un vis nătâng:

«Iubeşte–o tainic ca pe cerul lunii,
Îndrăgostiți de moarte sunt nebunii,
Doar ei o pupă, o urăsc şi–o plâng».

Invocația psalmului

Iubita mea furată din imperii,
Afabil vreau să–ți mai mărturisesc
Bizanțuri în asediu te râvnesc
Şi eu clamez amurgurile verii.

Absența ta scutură mere coapte,
Un crai de noapte îți tot spune hai
Cu ultimul şi tragicul tramvai,
Sângele meu are bilet la noapte

Madeleine oricum alege şi–mi dă veste,
Fluturii mor în lumânări de ceară
Mi–i dor de tine şi se face seară
În trupul meu tăcerea ta descreşte.

Şi mă închid într–un azil bolnav
Postum detot şi ne'nțeles de grav.

* * *

E toamnă–n cer, e ceață în livrete,
Iar Puşkin a plecat din gândul meu
Şi–n frunze se îmbracă Dumnezeu,
Trecând prin visul fetelor cochete.

Îmbătrânit–am de când îl aştept
Să bată–n geamul gândurilor mele,
Dar el, grăbit, îşi are pasul drept
Şi lacrimile lui sunt reci şi grele.

În ziua–n care va veni–n oraş
Eu voi fi dus de–acasă sub ogoare,
O să–i sărute urmele o floare
Şi–n ea cu rouă plânge–voi, ocnaş.

Ce mult voi vrea atunci din ierbi şi iască
Ochii şi gândul lui să mă cosească.

Poem fericit

Avea domnie–n el, avea şi ceață,
Avea amurg târziu şi dimineață,
Avea şi Dumnezeu, şi iad în sine,
Avea munți de tăceri şi râuri line,

De–un veac, purta în ochi nemărginirea
Şi să–i înapoieze fericirea
La geamul lui, se tot ruga tristeții
Şi mi–l aplaudau în cor poeții.

Avea şi răni, avea şi crini în ele,
Da–n trupul său plângea un neam de jele,
Şi într–o zi, pe umeri, fără ştire
L–au dus cuvintele în amintire.

Plâng după el acum şi–l cată–n astre
Bisericile lacrimilor noastre.

Mama

Tu eşti mormântul meu şi eşti năframa
Ce cade–n mâini de zei fără noroc.
Ce primăvară dulce este mama,
Doar ea în ministere n–are loc.

Tot mângâie un fir naiv de soartă,
Îngeri prin el se–ncolăcesc şi–l frâng.
Şi valuri de tristeţe–mi bat în poartă,
Şi eu am fost şi numai sunt şi plâng.

Când îmi e somn mă duc spre cimitir
Ca–ntre zidirea unui rai de fum.
Te–ai dus şi tu pe subţiatul fir
Şi nu mai am unde mă duce–acum.

Sortit să–mi fie zilnic trist şi bine,
Sunt împărat clepsidrei cu suspine.

Feudă

Las judecății feudale
Celei din cer ce mi se–nchină
Un cor de rugi că stau pe vale
Rege–n regat fără regină.

Mi–i Ocna–Şugatag feudă,
Unde beau votcă cu cenuşă,
Şi n–am nici o regină nudă
Ce–mi saltă clampa de la uşă.

Aici poeții–şi iau exil de–i soarbe
Iluzia eternității oarbe
Şi sfarmă–n dinți sâmburi, căințe, boabe.

Iar uneori, când îi e lipsă calul,
În bărci de–azur Iisus coboară valul
Spre–a săruta tristeții mele malul.

* * *

Tăcerea–i un ecou tăcut de dor,
Şi eu, interzicând făgăduinţa,
Sunt condamnatul care–şi bea sentinţa,
Când luna–şi coase bumb şi cheutori.

În rest carele pline cu porumb
Alunecă spre casă dinspre toacă.
Ah, fluturii aceştia cum se joacă
Cu umbra mea, amici, c–un vis de plumb.

Aici galanţi şi predispuşi orgiei
Profeţii sunt supuşi desprofeţiei.
Veniţi târâş prin grotele stihiei,
Iluzii cer din zarea voiniciei.

Vor bea din ceşti Luna râvnită vouă
De–un zeu străvechi la ceasul prim de rouă.

În calendare nu mai este jind

Un prun bătrân cu brațele tăiate
Sunt eu, brațele–n taină mi le prind,
Le ung cu lut şi cu mixturi ciudate,
Nu se lipesc şi nu se acuprind.

Mai e porumb pe deal, mai e, să fie,
Credeam că se va vindeca c–un nor,
Ca un spital, brusc, din paralizie,
Trezit în zori că mişcă un picior.

Părea că nu e mult şi–o să–i revină
Brațele lungi, tăiate–n noaptea sumbră,
Când i–a fugit şi umbra şi i–am spus:

«Copac sortit să fii şi fără umbră».
De–atunci e tot mai trist şi n–are vină,
Frunziş străin la rădăcină–i pus.

Poem pentru țâțarnic

Mi–e milă de câte rămân necântate,
Zadarnic mă tângui, zadarnic,
Mai lesne ar fi, buna mea măritată,
Să–ți plângă un zeu în țâțarnic.

Femeile–n gări să surâdă la veste
Şi plângă nebunii sub uşi,
Eu ştiu că mai e, că mai e o poveste
Şi cerul va ninge cenuşi.

Nu voi să continuu, sfârşitu–i amarnic,
Mai lesne adorm legănat de–un țâțarnic
Ori râu cu atavice punți

Şi mâinilor zic să se–mpreune–n noapte
Şi visului spun să mă scoale la şapte
Şi bucium să buciume–n munți.

Clopote de iarnă, Clopote de iarbă

Cine eşti tu, năluca mea de mare?
Ce cauți în mansarda mea de–o vreme?
Cununa mea de flori de sânziene
Ori strigătul băut, de disperare?

Chip smălțuit şi schivnicind în soare,
Aluneci, vulnerabilă brățară,
Numai un gât de amforă–n afară,
Clar sunător atingerii de boare.

N–auzi, strigătul mării–n hohot plânge,
Strivind sub paşi căințele nătânge
Şi umbra lui nuferi de gheață strânge?

Am poftă, zeul meu, să mor la unul,
Când somnul cast îmi bate–n vis cu tunul
Şi fulgeră–mbrâncindu–mă, gorunul.

Solemnitate de nimic

Acum că vine–o noapte lină
Şi ne proclamă doi străini,
Te–mbrac în mantii de lumină
Şi te sărut la rădăcini.

E tot ce mi se mai permite
Din nepermisul ireal
Şi–ți prind şiraguri de cuvinte
Ca prințul zeilor, Lo Al.

Ştiind că fi–vor vinovate,
Îşi fac din ochi şi nu se ştiu
Şi mă transform într–un târziu,
Din nervii mei vor face roate.

Iar eu cu ierbile–n descânt
Să te mângâi de sub pământ.

Târziu

Târziu în munți, domniță tristă.
«De ce?» întrebi şi nu–ți răspund
Valuri se sinucid pe prund
Şi tu îmi fluturi c–o batistă.

Târziu şi luna–n mări se–arată,
Topindu–se, şi nu mai e,
Cum şi fasolea–ntârziată
Dă floare în septembrie.

Târziu rămâi, rămân eu oare?
Pescari, mişcare de menisc
Şi pescăruşi de pe vapoare
Duc rugăciunea mea în plisc.

Îngână–un lied să nu disper.
Mai mult ce aş putea să–ți cer?

Rânduri înjghebate de un ochi fără păcate

Voi paşte zorii lipicioşi de zi
Şi stele coapte până nu voi fi.
Mânca–vor toată pacea din livezi
Bolnave ale soarelui cirezi.

Tipsii cu arşiţi şi felii din Luni,
Tăceri subţiri din tidve de străbuni.
Peşti–n afund la orgi apoase sună
Mâhnirea logodirilor pe–o strună.

Aerul bolnav şi jucând pe mâini
Era strivit de glas dogit de câini.
Şi luna dezbrăcată se–arunca
Pe sânii lungi ai apei ce mi–o bea.

Tu mai erai fecioara ce legăna tristeţi
Şi–şi îngâna în palme goi sânii zgârieţi

* * *

E beznă–n cimitir, mâhniri şi boală,
N–au lămpi de gaz, nu–i gaz în prăvălii.
Dorm încălziţi de staţia Centrală:
Care–n sicrie, care–n cochilii.

Ei dibuie şi dau de–un os în cale,
Calcă un os ce plânge muezin
«Iertaţi–ne», rostesc, şi–i toarnă vin.
Iar ele beau, ţinându–se de şale

Viermi în halate lungi de piei ascultă
Oftatul lor — o murmurare multă
«De unde eşti?» auzi o fată cultă.

«Sunt zeul dintre zeităţi exclus,
Urcând la cer tristeţi, am fost şi nu–s.
Sunt rodul tău, sunt pâinea ta, Iisus».

Accident

Astăzi a fost grav accident în stradă,
Azi a murit singurătatea mea,
Lovită de–un tramvai, a fost să cadă
Şi n–a răspuns de gafă nimenea.

I–am făcut loc în inima–mi pustie
Şi–am îngropat–o suspinând în cer,
Dar îngerii sorbeau melancolie
Şi stelele nu mai aveau mister.

De–atunci o cânt în orice poezie
Şi–o chem din noapte pân'la primii zori,
Viața mea cântec mai trist nu ştie
Şi lacrimile mele îi sunt flori.

I le oferă visul care–am fost,
Şi lumea fără ea nu are rost.

* * *

Va trebui să mai trăim şi mâine,
Bătrâni, strămoşi, ca două umbre doar
Vom şti că toatele sunt înzadar
Şi viața este ce ne mai rămâne.

E–n repetări de drame–această țară,
Poporul dânsei nu mai are hal,
Dar zilnic bea din propriu–i ideal
Şi iarna îi e pururi primăvară.

Surâde–n fața primului duşman,
Deşi din veşnicii, mereu furate,
Viețile mor în fiece țăran
Şi–ar învia din nou, dar nu se poate.

În zori vor fi copii ca nişte prăzi
Ce–şi caută chiar viața lor prin lăzi.

* * *

Sunt insule pe cer corăbierii,
Din zare ca o mare se aud.
Au vasele din freamăt de agud
Şi–n visul lor foşnesc în floare merii.

Peisaj pictat de vântul anonim
E ceru–n care sufletul meu zboară
Cu gând năstruşnic, fericit să moară
În rugăciunea zeului sublim.

Atâta fericire doarme–n iarbă,
Că gândurile lunii se întreabă:
Ce înger şi–a uitat aici averea?

Vâslind prin vis, îmi caut mângâierea,
În cer cântă la flaute durerea,
Iar orbi hăitaşi îi țes sicriu de nalbă.

* * *

Să mergem spre biserică pe jos,
Mâine în zori ne va–nfia Cristos,
Iubirea lui în toți va fi să vină
Pe întuneric, deci, pe nelumină.

Cânta–vor vulturii în cor mereu
Pe ramurile sufletului meu,
Şi stelele s–or prinde bucuroase
De fețele copiilor sfioase.

Vom fi ferice, luminoşi şi buni,
Soarele va cădea de–a dreptu–n pruni
Şi sufletele noastre–n apă vie
L–or izbăvi de răni să ne mai fie.

Să mergem spre biserică pe jos,
Mâine în zori ne va–nfia Cristos.

* * *

Liniştea este tămăduitoare,
Sufletul ei în tine va zbura.
Şi lumea va rămâne–n urma ta,
Cosită de dureri, ciudată floare.

Cântecul doarme–n noi şi–i este bine,
Cânta–vom cu suspine de acum,
Azi îmblânzit–am visul despre tine
Şi–am dus la buze un ulcior de fum.

Dac–ai privi în mine ca–ntr–o soartă,
Ai observa, în ciuda tuturor,
Eternitatea de–o vecie moartă

Şi ai vedea cum, suspinând în poartă,
Satele noastre–n gândurile lor
Cu Dumnezeu dau mâna şi–apoi mor.

* * *

Ei îmi visează sufletul în cuie,
Ei îmi râvnesc memoria în ştreang,
Să fiu exclus din orişicare rang
Şi chiriaş în țara care nu e.

Mințind, ei pot distruge orice om,
Zilnic produc motive, bârfe, farse,
Şi preacurând au coborât din pom
Şi ar zbura, dar visele li–s arse.

De la un timp mi–i dor de un strămoş
Să–i povestesc enigma vieții mele,
Iar sufletul să–mi lunece în stele,
Şi stelele să lunece pe jos.

Atunci iubirea Domnului Iisus
Să aibă o duminică în plus.

* * *

Nu–mi pasă, Doamne, ce vor fi gândind
Duşmanii mei năprasnici despre mine,
Oasele mele cântă înflorind
La țărm de mare roşie–n suspine.

Ce bine că eşti, maică, rugăciune,
Duminică a putrezirii mele,
În care–mi legăn moartea în dantele
Şi fac eforturi mari — să–i pot da nume

Dar ea surâde grav şi–apoi îmi spune
S–o pup pe sâni, pe şolduri, pe mărgele,
Şi–n pat de crini s–o culc ca pe–o minune.

Îi podidesc tot trupul cu săruturi,
Mâinile mele sunt iubirii scuturi,
Şi–i cânt de somn cu un alai de fluturi.

Ruga poetului

Câtă durere mai există–n oameni?
Câți gânditori mai fi–vor puşi la zid?
Câtă lumină mai rămâne–n stele
Şi câte amintiri se sinucid?

De ce murim preatimpuriu pe lume?
De ce ne naştem pentru a muri?
De ce producem doar deşertăciune?
De ce am şi uitat a ne iubi?

De ce să mai sperăm întru dreptate?
De ce să ne împovărăm cu rost?
De ce izbândă să nu avem parte?
De ce să mai visăm când nu am fost?

Numai poetul singur şi sublim
Ştiind de ce ne va ruga: să fim.

Țară sinucigașă

Țăranii noștri nu mai vor nimic,
Țăranii noștri nu mai sunt în stare,
Satele mor în fiece bunic
Şi ei, grăbiți, se culcă sub ogoare.

Pedeapsa cerului e–n fiecare,
Lumea a devenit mai rea, mai laşă.
S–a dovedit: suntem fără scăpare,
Destin de țară–avem sinucigaşă.

Sfârşitul țării pe cei mulți se ține.
Vai, moare țara noastră–n orişicine
Şi o mai strigă jalea din coline.

A înflorit în noi jalea cea mare,
Şi bucuria a rămas o floare
Ce–o poartă visul doar la cingătoare.

* * *

Dacă–ai putea s–auzi în mine
Tristețea nopților cum cântă?...
În ochii mei plini de suspine
Durerea tururor cuvântă.

Tril de nădejde duc pe buze,
În amintiri se coace visul,
Dar vine vântul să m–acuze
Că jindui gândul nepermisul.

Din suferința ce mă ține
Şi–a înflorit tăcere sfântă,
Vă spun «mi–e rău şi–mi este bine».

În ochii mei rodesc lumine,
O, de–ai putea s–auzi în mine
Tristețea nopților cum cântă.

* * *

Tot mai puțină–i dragostea–ntre oameni,
Colindă ura–n noi în orice zi,
Dar trebui–va să iubim poetul,
Pentru că el ni–i dat spre a–l iubi.

Se sinucide–n oameni poezia,
Iar cântecul e fals, e surd, e mut,
Va trebui să căutăm artistul
În tainele iubirii de demult.

Aceste vremuiri sinucigaşe
Vor pune capăt artei pe pământ,
Dar dacă vom mai crede–n țara noastră,
Din ceruri va veni potirul sfânt.

Să bem licori de zei în orice seară
Şi să renaştem iar cu tot cu țară.

Viişoara

Aici, mă podidise veşnicia,
Iar glasul ei mă îngâna mereu.
Mierlele–şi aveau cuib în Dumnezeu
Şi–mi legănau, cântând, copilăria.

Era un timp când ne–azvârleam în cer
Şi–orice cădere–n ierbi era uşoară,
Dar azi acest pământ, tot mai stingher,
Nici nu mai ştiu dacă ne este țară.

Iubirea s–a ascuns în amintire
Şi–n lumea care mă va condamna.
O, eu mai sunt iubit de cimitire,
O, eu mai sunt visat de moartea mea

Şi–n zori mă simt copil îmbătrânit,
În care raiurile au murit.

Vânt mă scrie, plâns mă–ntreabă

Am uitat ce e iubirea,
Hoții mi–au furat în noapte
Rana, dorul, fericirea,
Taina de–a vorbi în şoapte.

Sufletu–mi deschis de vis
E un porumbel ucis,
De surâsul tău atins,
Glonte grav, de neînvins.

De–acum dacă ai veni,
Cântecu–mi ar rugini
Şi ți–aş povesti în grabă
Amintiri de flori şi iarbă.

Vânt mă scrie, plâns mă–ntreabă.
Şi mă pune–n verb la treabă.

* * *

Liniştea–râu îmi bate–n poartă
Şi eu gândesc că este ea,
Pe care mi–o dezbracă ochii
Cu pofta de–a o săruta.

Zadarnic strig... În viața dusă
Către apuse lumi n–am fost
Nici eu deştept, nici tu, Iisusă,
Ci numai visul fără rost.

Iar mâine–n zori copiii lunii
Vor strânge din al nostru dor
Cioburi de linişti ca nebunii.

Zdrelindu–şi sufletele lor,
Nici nu vor şti că se–nfioară
Vrând veşnicia–n ei să moară.

* * *

Noaptea, umblând prin visul meu alteţe,
Şi–a zdrelit sufletul cu o tristeţe
Şi Dumnezeu acum îi este vraci,
Tot prescriindu–i umblet de copaci,

Cântecul liniştii ce–l beau asceţii
Din ceşti de–azur la ora dimineţii.
La geamul meu dinspre singurătate
Cuvinte sunt şi flori adevărate

Şi vântul le coseşte fără milă,
Ducându–le durerii lui copilă.
Snop de lumină strânge din grădini,
I–au înflorit călcâiele de spini.

Veni–va moartea–n zori desperecheată
Să–l mângâie pe suflet şi să–i scoată...

Prăbuşit în flori

Au dispărut iubirile ca ceața,
Poveşti în oameni nu se mai găsesc,
În orice zi ne părăseşte viața
Şi moare–ncet poporul românesc.

Îşi scrie testamentul pe coline,
Plopii îl vor citi, trecând în zori,
Şi nimănui nu îi va fi ruşine
De–un biet popor acoperit de flori.

Îmbrățişat de crini şi crizanteme,
Va fi rămas un vis plutind sub nori,
Pe care–l pierde lumea prea devreme.

Zadarnic gândul meu o să–l mai cheme,
Şi dincolo de plânset şi blesteme
Doar moartea o să–l ştie uneori.

Regele învins

În noaptea când te–am confundat c–o stea,
Am fost oprit de frumusețea ta,
Umbre valsau în ochii tăi şi noi
Ne adunam din amintiri şi ploi,

O lume–ntreagă ne înconjura,
Luna cu razele–i ne–mbrățişa
Şi eu, de strălucirea ta rănit,
Eram ca cerbul singur, hăituit.

Rănire dulce, boală de noroc
Purtam în ochii negri, prinşi în joc
Şi să mă vindec nu visam în veci.
Rege naiv, cum nu ştiam că pleci?...

Şi eu, sub cerul fără nici o stea,
Muream învins de frumusețea ta.

Poem repetat

În fiecare an mi–e teamă
Că n–o să vină nici o toamnă,
Şi plâng în ciuda tuturor
Că n–o să mai am timp să mor.

În orice an vine iubirea
În locul toamnei ce s–a dus
Spre–un neştiut de lume–apus,
Şi mă îngân cu amintirea.

În anul care–l văd plecând
Mă tem că n–o veni murirea
Să–mi pună mâna ei pe gând
Şi să–mi citească prohodirea.

În orice an cumplit mă tem,
Da–i ziuă mare–n Betleem.

* * *

Biblioteca–i un muzeu,
În care dorm cărțile toate,
Să le citească Dumnezeu
Coboară–n fiecare noapte.

Ele–n tăcerea lor vorbesc
Despre poeții duşi sub iarbă,
În nicăieri şi–n rai ceresc
Şi de ce nu mai vin se–ntreabă.

Biblioteca–i un muzeu,
Prin care umblă fără teamă,
Cuvântător, Sufletul meu
Şi Maica Domnului mi–l cheamă

În ceru–nalt cu stea apusă,
Să–i spună: «Înfloresc, Iisusă»

Balada muririi

Moartea a promis că vine
Mâine seară pe la mine.
Dezbrăcată–nvățătoare
Să–mi dea lecții cum se moare,

Sunt bătrân şi o aştept,
Îmi pun o garoafă–n piept
Şi din casă până–n poartă
Numai crini cu mândră soartă.

Fericirea–n ochi îmi cată,
Tristă şi îndurerată,
Numai eu gătesc bucate
Şi vin bun, de calitate

Pentru moartea care vine
Mâine seară pe la mine!

* * *

Mă scriu cuvintele de la o vreme,
Tăcerea mea le este sfânt pergam,
Doar eu nu ştiu, că, fără–a se mai teme,
Trăieşte–n mine visul unui neam.

Sunt cavalerul nopții care pleacă,
Sunt trubadurul zilei ce–a murit,
Dau corbilor fărâmituri de mit
Şi ei, nefericiții, se îneacă.

Dac–aş putea să strig la cer, aş spune
Cuvinte de zăpadă pentru cea
De m–a uitat copil în astă lume,

Jucându–mă pe străzi cu moartea mea,
Crezând–o soare, lună, cântec, mamă,
Azi am îmbătrânit şi–mi este teamă.

* * *

Marea–şi găseşte început în cer,
Sufletul ei, unduitor, prin stele
Murmură la pian cântări de jele,
Până în zori, când duhurile pier.

Vâsleşte–n ea ca–ntr–o singurătate
Iisus preafericit şi, bucuros,
Îi dă sărutul lui, evlavios,
Citindu–i gândurile ca pe–o carte.

Mi–l iau în brațe munții scrişi pe zare,
Şi ca pe pruncul lor de–a dreptu–n cer
Mi–l duc frumos din noaptea ca o mare.

În ochii mei ca–ntr–o oglindă tristă
Şi veche luna, plină de mister,
Îşi potriveşte sânii de artistă.

* * *

S–a dus din noi tăcerea la plimbare
Şi cântecul a adormit din nou.
Eu cred că Dumnezeu pe toți ne are,
Iubirea noastră îi va fi ecou.

Suntem copiii înfiați de–un cântec,
Am fost ai clipei care a murit.
Ciocoii lumii zariştile spintec,
Tot căutând un vis desăvârşit.

S–au pus pe plâns că e–nzadar ideea,
În mine visul a–nflorit mereu
Şi a rodit cu grijă ca femeia
Şi adevăr, şi cer, şi Dumnezeu.

Sunt visul vostru — strig, vă aparțin,
Dar râd ciocoii, înecați în vin.

* * *

Foaie verde de cicoare,
Dumnezeu în dimineți
Îmi dă pâine cu tristeți
Şi un cântec care doare.

Sufletul meu, cununat
Cu–a misterelor tăcere,
Duce carul încărcat
Cu iluzii efemere.

Am rămas să mor doar eu,
Lumile–au murit de veacuri,
Strig, dar tace Dumnezeu,
Moartea face berbeleacuri.

– Pot să mor? o–ntreb mereu.
– Fleacuri, zice dânsa, fleacuri.

* * *

În ziua–n care cântecele toate
Muriseră de boli, de vis, de patimi,
Fumam țigări de soare încleiate,
Şi ele umede erau de lacrimi.

Am plâns la fel când îmi plecase mama,
Eram copil îmbătrânit pe loc,
Şi Dumnezeu nu mai găsea noroc
Să–mi dea să beau, poate mi–o trece teama.

O, azi de–mi amintesc mai mult mă mint
Şi–am devenit o rană de argint,
În care–şi plâng mioarele jertfirea.

Am tot murit în voi de–atâtea ori,
Dar din păcat, din ură şi erori
Eu am aflat că pot visa iubirea!

* * *

Mi–am scris sufletul pe cer
Şi–acu–i rană de mister,
O citeşte–n viața–i toată
Numai vântul câteodată.

Ce mai suflet am şi eu,
Că–l tot strig şi nu–i mereu,
Mi–l ochesc în zori nebunii
Şi mi–l şterge pasul lunii.

Cântec zis–am pân' am fost
Să mai mor şi eu cu rost,
Viață–am zis, era târziu
Şi–acum sunt plânsului fiu.

Domn mă vede, nu mă–ntreabă
De ce sunt izvor în iarbă?

* * *

Curând s–o face noapte în toți mirii
Şi–atunci, desperecheat şi înzadar,
Voi savura din vinul amintirii,
Servind cu moartea mea dintr–un pahar.

Doar un pahar lucid de fericire,
Adus de gura amăgirii reci,
Morții să–i spun: «Eternă amăgire!»
Să–i scriu cu vin pe sâni: «Să nu–mi mai pleci!»

Frumoasă–o să rămână–această moarte
Şi–am să–i dau nume nou: Eternitate,
Cu care–o să încep oricare carte,

Iar eu voi fi o piatră călătoare,
Ce–şi scoate, suspinândă, în cărare
Cuiele ruginite din picioare.

* * *

Sunt veşnicii de când m–am părăsit,
Mi–am spus «Te las» şi am plecat în cer,
A mai rămas în mine–un vis stingher,
Dar mi–l va omorî un timp subit.

Ce vânătoare–n simțuri s–o–ntâmpla,
Ce clinchet trist prin mine–şi face cale,
Voi bea în zori potir umplut cu jale,
Dansând cu moartea în odaia mea.

Vântul–profesor emerit va fi,
Cântând la pian, trezindu–mi amintirea,
Prin crângul cerului mă va roti.

Ce moarte bună–avut–am, zi de zi,
La ora–i de murire, cu privirea
Am învățat un cântec nou: Iubirea!

Moştenirea visului

Voi nu meritați această ură,
Noi nu merităm acest surâs,
Ei, nemeritându–se, se–njură,
Ele–şi spun mereu în gând că îs.

Voi v–ați lepădat de–această viață,
Noi ne–am dezbrăcat de–acest cuvânt,
Ei beau zilnic din ulcioare ceață,
Ele–şi scriu mereu pe sâni că sânt.

Voi trăiți în cântecele mele,
Noi vom fi sub clopote de cer,
Ei îşi duc sicriele prin stele,
Ele mă vânează ca pe–un jder.

Şi eu nu–s decât o mierlă calmă,
Ce vă lasă câte–un cer în palmă.

* * *

Din mine poți culege fără teamă
Stelele nopții fără de pereche,
Foşnirea lor să–ți curgă în ureche
Miere culeasă de doi ochi de mamă.

Prin cerul înnorat, ce se înnimbă
Cu visul vostru–n fiecare zi,
Sufletul meu — copil naiv se plimbă,
Ca un bătrân, rănit de nostalgii.

Cărunt de ele, ca vecinul Hercul
E gândul părăsit şi de cuvinte,
Când a murit nu–şi mai aduce–aminte.

În fiecare–amurg şi dimineață,
Lipindu–şi iar aripile cu ceață,
Zboară prin inima oricărui secul.

* * *

Cosaşii morţii şi–au băut arvuna
Şi–acum amenință cu pumnii luna,
Viața–n ei a înserat, nebuna,
De paşii lor s–a–mbolnăvit țărâna.

O, eu am fost cuvintelor mereu
Cerul prea credincios, arat din greu,
Unde mi le–a culcat în cuib un zmeu
Şi le–a dat vis pe față Dumnezeu.

În orice an, în fiecare toamnă,
Rodesc tăcerea ochilor tăi, mamă,
Pe care n–o culege nici un om.

Sufletul meu e pasărea ce zboară
Prin amintiri, ades uitând să moară,
Şi doarme–n Dumnezeu ca într–un pom.

* * *

Fărâmituri de stele voi servi
În noaptea–n care mi–o fi cel mai bine,
Luna căzută–n geam, cu–amurg va scri:
«Nimic din ce–i sub cer nu–ți aparține.

Primeşte–mă în casa ta acum
Şi–o să mă ai pe mine, prinț de seamă».
Sorbeam cu grijă din ulcioare fum
Şi doar de veşnicie mi–era teamă.

Ce fericit eram, ca zeu–n soare
Visând la lumea care nu era,
Dar cuvânta în graiuri trecătoare,
Şi, Doamne, nu–şi avea doar moartea sa.

Avea şi bani, şi glorie, şi nume,
Dar tot era nefericită lume.

* * *

Cioplesc cuvinte dintr–un lemn de vis,
Trup de cuvânt am şi miros ciudat,
Aştept să vină cântecul nescris,
În suflet înserează şi–i păcat.

Tânăr fiind, de cer avut–am parte,
Dar zeii într–o noapte de april
Brusc mi–au retras din joc ultima carte
Şi–acum sunt plin de răni ca un copil.

Am fost plecat de–acasă pentr–o vreme,
M–am dus prin gânduri, fără–a mă găsi,
Dar chiar dac–am ajuns prin Betleeme,
Mă voi întoarce–n tine într–o zi.

Căci numai tu rămâi pustiul dulce
Spre care–n brațe Dumnezeu m–o duce.

* * *

Norii pe cer mânați de vânt, în turmă,
Sunt duşi la pământescul lor negoț.
Hoți mi–au furat poemele ca pe–urmă
Pe mine însumi să mă facă hoț.

Istoria ne dădăceşte–ntruna
Şi ne dă sfaturi fără de folos.
Hoții vânează–n orice noapte luna
Şi nimeresc în gândul lui Cristos.

Fruntea lui este rană roditoare
În care flori vom semăna în zori.
Le vor prăşi în veri privighetori.

Domnul va fi ca un ogor în floare
Trecând spre amintirea viitoare,
Cu o săgeată–n mâini, de–atâtea ori.

* * *

Suspină florile–n grădină
Că ceru–n ochii mei se stinge,
Viața–mi pleacă din lumină
Şi peste sufletu–mi va ninge.

De moarte nu mă pot ascunde,
În casa ei mi–i cald şi bine,
Cu ochii scriu tăceri profunde
Pe țâțele–i de patimi pline.

Apoi cu mâinile–mi ca scuturi
Le–mbrac în haine de săruturi
Să nu–mi citească nimeni vina,

Mare de lacrimi e grădina
Şi–n ea corăbii de suspine,
Cu flori la bord, plutesc spre mine.

* * *

Îmi curg eternităţile pe faţă
Şi ce pot face e să le zâmbesc,
Acum, când viaţa–n mine se răsfaţă,
Te caut, moarteo, dar nu te găsesc.

Culege–mi de pe buze veşnicia
Şi–mparte–o rezonabil la asceţi,
Doar ei aud cum traversând pustia
Harul divin rodeşte în poeţi.

Ce mult aş vrea să pot dormi în tine
Ca–n ieslea lui Iisus, micuţ şi blând,
Fugind din lumea plină de suspine,
Nins de metafore, să–ţi bat în gând.

Să–mi spui: «Înzăpezitule, ţi–i frig?
N–auzi în noi tăcerile cum ning?»

Ultima plecare

Mâine–o să fie ultima plecare.
Hai, pregătiți–vă că nu e timp,
În ochii mei veniți, aici se moare,
Se dă murirea gratis, fără schimb.

Intrați în ei încet, ca–ntr–o odaie
În care numai vântul a rămas
Îndrăgostit lulea de–un sân de ploaie,
Mereu strigând–o, nu mai are glas.

Leac de murire nu găsim în zare,
Vindecătorii zilei au murit,
Şi se întreabă sufletu–mi uimit:
«Când o să fie ultima plecare?»

«La şapte fix», îi spune zeul mare.
Şi el tot nu pricepe, fericit.

Vânătorii de poeme

Aceştia–s vânătorii de poeme:
Surâd şi te salută glorios,
Îți spun: «Maestru prim», de la o vreme
Şi–n ei se plimbă Iuda, pupăcios.

Vânează tot ce e mai bun ca dânşii
Şi–o fac, s–o recunoaştem, cu talent,
Această artă n–are faliment,
Imită drama când văd ochii–mi, plânşii.

Ce oameni, Doamne, fără–a se mai teme
De judecata cerului, apar,
Răul din ei ocupă loc de har —
Aceştia–s vânătorii de poeme,

Preafericiți le ard pe rug şi p–urmă
O bucurie jalnică îi curmă.

Moartea istoriei

Geamul tău a fost dus de vânt,
Acum beznele doar te sărută,
Aş veni dintr–o țară de sub pământ
Unde îngerii orbi sorb cucută.

Morții pasc înflorite tăceri
Şi îşi pun câte–o pasăre–n glas,
Luna bate, privindu–i, la maşină de ieri,
Amintirea care–au rămas.

Toți sunt prunci adoptivi aici şi zâmbesc,
Alte poze prin vis nu se–arată,
Şi se cred fericiți când de ei şi–amintesc
Moartea–mamă de veci, Domnul — tată.

Păgân cadou, mâncare cerească de uitare,
Să nu poată simți istoria cum moare.

* * *

De atâta timp muncind hârtia
Am ajuns veciei substantiv.
Doamne, se dă–n scrânciob România
Şi surâde fără de motiv.

Pe–a ei gură moartea morții curge,
Dar e fericită țara mea.
Ce va fi cu dânsa, Demiurge?
Mai există leac de–a o salva?

Nu mai e rentabilă iubirea,
Ce o fi rentabil am uitat,
Şi în zori de zi ori pe–nserat
Ne vom cununa cu amintirea,

Care ne va–mbrățişa râzând
Pe mormântul României stând.

Ospăţ cu zei

Mi–am pierdut inelul, a căzut în nea,
De–acum nu mai este nimeni să mi–l dea,
Ce ruşine–mi pare, ce–am să–i spun femeii?
M–am aflat o vreme în ospăţ cu zeii

Şi o fată tristă cum e numai luna
Mi–a furat iubirea pentru totdeauna.
Doar pe tine, drago, floare de pădure,
N–au putut din mine–atunci să mi te fure.

Căci te am zidită–n gânduri cu toţi vecii,
Nu pătrund acolo strâmbii şi zevzecii.
Numai visu–mi singur, cum e Domnu–n nouri,
Bate–n uşi de cântec, aşteptând ecouri

Şi tu dormi, căinţă, sfântă şi păgână,
Iar eu rămân piatră cu garoafe–n mână.

* * *

Eu am o boală dulce ca o fată,
Durerea lumii e a mea durere,
Mereu alte dureri destinu–mi cere
Şi viața–mi este rană ne'ncetată.

Eu port în mine o cerească boală,
Doar Dumnezeu o ştie uneori,
Ducându–şi amintirile la şcoală,
Îmi lasă–n brațe un potop de flori.

Fără de boala mea ce–aş fi eu oare?
Pustiu înmiresmat de nici un gând?
O ciocârlie ce se–aruncă–n soare?
Un vultur care s–a trezit plângând?

E–o rană cerul şi–n cuprinsu–i luna
Tăceri de aur seamănă întruna.

* * *

La facultatea morții studiez
Ultimul an, secția: ne'ncetat,
Să fi lipsit cândva nu s–a–ntâmplat –
La lecțiile ei mă minunez.

Prelegeri sunt, marcându–mă profund,
Înnobilează visele–mi mereu,
În ochii dânsei plânge chipul meu
Şi nu mai ştiu de mine să m–ascund.

M–aş da la ciori, la vânturi, la copii,
M–aş furişa tăcere prin zăpadă,
Miresele fugi–vor să mă vadă
Sub cerul semănat de ciocârlii,

Pe care, deşteptând întreg pământul,
Luna le ceartă, le mângâie vântul.

* * *

Eu sunt cel mai bătrân copil de cuci,
Fugit în cer din lumile în care
Străbunii mei, cioplindu–şi oarbe cruci,
Au păstorit o vreme viitoare.

Acum am devenit şi eu strămoş,
Timpul îmi coase nimb de–aleasă ceață,
Cu paşi de iarbă trec spre dimineață
Ducând, în ochi căzut, amurgul roş.

O, eu am fost pe când nici nu visam,
În visul fiecărui plop trăiam
Şi eram fericit ca fiecare.

Azi stâlp de poartă mă visez sub zare,
Gândirile–mi sunt păsări călătoare,
Iar Dumnezeu de mult nu–mi este neam.

* * *

Mă face optimist orice tristețe,
Mă face fericit plânsul de stea,
În mine–au început a deraia
Trăsurile căzând din politețe.

M–a–mbolnăvit a morții frumusețe,
E clar că nu mă vindec niciodată,
Ferice–mi voi da sufletul pe roată
Şi zilnic numai eu mi–oi da binețe,

Iar oamenii pe–a–nsingurării stradă
Vor trece în căruțe cu zăpadă,
Visul în ei va fi de mult ucis.

Eu voi rămâne ultimul meu vis,
Am să mă–mpart pe gratis tuturora,
Dar moartea–n cer, râzând, schimba–va ora.

Poetul

Avea în ochii săi atâta ceață,
Dar plin de noi iluzii surâdea,
Prea bucuros de orice dimineață,
Care în drumul ei mi–l saluta.

La toți el le dorea doar bucurie,
Să tot mai fie le dorea, smerit,
Şi numai lui nu–i mai dorise nimeni
Măcar o bucurie. Şi–a murit.

Inima lui e–o dulce puşcărie,
Din ea am fost exclus, fără vreo vină
Şi–acum, când port veşminte de lumină,
Vreau bezna nopților să–mi aparție.

Mi–i dor de întunericul tău, Viață,
Care ca pe–o lumină mă răsfață.

* * *

Ce mincinoşi sunt ochii tăi, Iubire,
Citesc trădarea ca pe–o poezie
În care paşii nopţii întârzie
Fără de luna dusă–n cimitire.

Din câte amăgiri au fost să–mi vină –
Minciuna ta mi–i dragă cel mai mult,
Strămoş ajuns–am de când o ascult
Şi–n gândurile mele se–nsenină,

Dar tu nu ştii nimic din câte spun
Şi m–ai uitat de mult ca pe–un nebun,
Murindu–mă, la geamuri părăsite.

Ci eu în al tău vis nepământesc
Îţi bat cu inima şi prea firesc
Cuvânt cu linişti albe, înflorite.

* * *

Ce hoți năprasnici caută în mine,
E beznă grea, dar caută lumini
Şi când gândesc că ieri mi–au fost vecini
Îmi vine strigătul să–i lege bine.

Au chei, cred ei, pentru oricare vis
Şi pentru orice gând — o puşcărie,
Li–i pasul ca un vulture ucis,
Dar raza stelelor o să–i sfâşie.

Ei nici nu ştiu că am apus demult
Şi–acum număr veciile cu lună,
Murmurul linişti, pierdut, ascult,

Spun tuturor un crez ca o cunună:
«Eu, mort în viață am rămas să fiu,
Rebotezat cu nume de târziu».

* * *

Amirosim a iad şi–a tragedie,
Cântecul morții e omniprezent,
Lumea din noi nu vrea să ne mai ştie,
A părăsit–o orice sentiment.

Lacrimi ascundem zilnic în batistă
Depozitându–le fără vreun rost,
Lumea din noi a devenit mai tristă,
Ea crede că suntem cei care–am fost.

E înzadar orice poem sub soare,
E în declin sufletul tuturor,
În oameni veşnicia lumii moare,
Vom fi de–acum al crucilor popor,

Care când şti–va încotro se duce
Va încerca să se înalțe–n zbor,
Dar n–o să poată, c–o să fie cruce.

* * *

Fiece zi e–o scurtă veşnicie
Prin care suntem simpli trecători,
Istoria aruncă–n noi cu flori,
La ce visăm nici un arhanghel ştie.

Prăpăduri îmblânzim, trişând mereu,
Iluzia amantă ni–i, fidelă,
Şi dintre toate numai Dumnezeu
Rămâne nevândutul pe cartelă.

Pe străzi şi–n prăvălii se vinde ceață,
Viețile noastre–au devenit dughene,
Unde nu intră cerul, că se teme.

Noi am murit de mult, dar ne e bine
În moartea care seamănă c–o viață
Şi înotăm prin valuri de suspine.

Alt cântec pentru Andreea

Te voi citi, Andreea, ca pe–o carte
În care este scris sufletul meu,
Atunci când vii regretele–s departe
Şi fericit e–n ceruri Dumnezeu.

Eu te iubesc mai mult decât o viață,
Eşti mai presus decât oricare vis,
Atunci când pleci îmi plâng tristeți pe față
Şi sunt canarul de priviri ucis.

Te voi citi, Andreea, ca pe–o carte,
La rugul soarelui, căzut pe spate,
Fierbând limbile de privighetori.

Eşti condamnată să nu poți să mori
Şi chiar când îmi lipseşti puțin din toate
În mine–i cerul tău prin care zbori.

* * *

Să fii tânăr poet e–o tragedie,
Atunci când harul îţi e dat din plin,
Ai fi iubit de l–ai avea puţin
Şi–ai fi pupat pe mâini şi scăfârlie,

Metaforele ţi–s scăpărătoare,
Îţi spun: «Maestre» când te întâlnesc
Şi cei cu har şi cei ce lâncezesc
La poarta veşniciei trecătoare.

Îndepărtându–te, ei te hulesc,
Da–n gându–ţi poezia dă în floare
Şi–şi are leac de vis eternitatea.

Prin tine treci strigând: «Unde–i dreptatea?
Mai are rost pe lume poezia?»
Şi îţi răspunde doar melancolia,

Şoptindu–ţi: «Fiul meu, decât ai spune,
Scrie, că–n rest e doar deşertăciune».

Viața neființei

Lucrarea mea–n care stărui de–un veac
E pe sfârşite — mâine se termină,
O va citi tăcerea, fără vină,
Crezând–o potrivită ca un leac.

Eu îmi aştept iubirea ca pe–o soartă,
Modelul căreia–l găsim în cărți,
Să–i pot rosti: «Priveşte, noi suntem două clipe,
Şi–o să rămânem simple, două singurătăți».

Acum e încă vreme şi–i pace–n cimitire,
Ca nişte flori murițiii au înflorit demult,
Vânează–mă din amintiri, iubita mea subțire
Şi–apoi ca un soldat ocheşte–mă cu un sărut.

Să fiu eternul fericit care, murind, te are
Şi tu să–i pui sub cap, pe ochi, pe gând cer de visare.

* * *

Lumea a devenit tot mai păgână,
Iuda în ea serbează ceas de ceas,
Miracolul tristeții se amână,
Dar pân' la el puțin a mai rămas.

Lumea a devenit mai anticristă,
Bea limonadă, scuipă în poeți,
Ea s–o trezi în zori mai optimistă
Şi–o cuvânta în graiuri de asceți.

Lumea a–nnebunit de–atâtea farse,
Dar, surâzândă, nu dă înapoi,
Eu pentru dânsa devenii noroi,
La geamul ei sunt storurile trase.

Şi după–atâta ură şi minciună,
Se miră lumea că mai trec sub lună.

Ultima şcoală

În manta de zăpadă trec strada, banal,
Număr fulgii căzând, iar din inima mea
Lumina s–a spart ca un ulcior de cristal,
Făcându–se țăndări pe podea.

M–am aplecat s–o culeg şi s–o înclei din nou
Ciob lângă ciob, poate–am să reuşesc,
Plângeam că era totul joc naiv, ştrengăresc
Şi–am îngropat–o în mine, fără ecou.

În zori, când m–am trezit, bâiguiam prin ucise
Amintiri, ca prin sentințe un deținut,
La cină s–au stins țările fără vise,
Drapele de beznă în bernă–au căzut.

Şi totul avea asemănare totală
C–un vast țintirim, unde mergem la şcoală.

* * *

E viscol greu, opreşte–mă la tine,
Nu mă lăsa să plec sub aspre zări,
De–atâta nins s–a–nnămețit în mine,
Vântul acoperă orice cărări.

Cerul a înghețat ca un cerdac
În care țurțurii prelung visează,
Bolnav de–atâta viscolire tac
Şi numai tu eşti nopții mele rază.

Acum îmi amintesc de–o iarnă–n care
Se ordonase brusc, desăvârşit,
Să fiu ucis c–o farsă zdrobitoare,
Dar, ca–ntr–un vis zadarnic, n–am murit.

Ce vis aiurea! — mi spun, ce fac cu mine?
E viscol greu, opreşte–mă la tine...

Poem înscris pe buzele genunii

Cuvintele–s împărăția mea,
Prin ele trec cum trece–aş uneori
Prin lanul macilor înfloritori,
Şi ei, dacă iubesc, m–ar întreba...

Eu am iubit singurătatea lunii,
Tristeți fără de număr, duse–n soare.
Şi azi, gândind la ele, ca nebunii,
Îmi vin în minte vremuri viitoare.

De ce să–mi amintesc de ele,–ntreb,
Şi la–ntrebarea mea răspuns de seamă
Mai pot citi în ochi stelari de cerb.

Cerul s–o–nchide ca un ochi de mamă.
Şi înspre ea, lucind la geamul lunii,
Târâmă–voi, căzând, pe roase funii.

* * *

Albi de gânduri sunt copacii
Şi de viscol, şi de vise,
I–aş îmbrățişa în noapte,
Dar grădinile–s închise.

Cheile din porți sunt duse
Cu stăpâna la culcare,
Pomii, tremurând, suspină –
Alte chei Traianus n–are.

Deşteptat în dimineață,
Am să fug spre ei îndată,
Dar grădina va fi toată
O făptură fără viață.

Şi–n sicrie de zăpadă
Vântul va veni să–i vadă.

* * *

Vântul din cer e mare hoț de fulgi,
Îi prinde şi–i închide în castele,
Apoi, de parcă–i izbăvit de rele,
Trece, fumând dintr–o lulea, în blugi.

Fudul şi genial ca un poet,
E visătorul rătăcit prin stele,
Şi–n fumăraia unei cafenele
Cântă şi bea mereu, moare încet,

L–am implorat la telefon şi eu:
Să nu mai chefuiască zi şi noapte,
Şi–am înțeles că el altfel nu poate...

Sărmanul vânt... Pierdut frate al meu,
Curând şi–o odihni ale lui oase
Pe şoldurile morții preafrumoase.

* * *

Te uiţi în soare ca într–o oglindă
Şi–ţi este dor de chipul tău frumos,
Ce drag îţi pare–acum, când maiestos
Priveşte–n ochii tăi, să te cuprindă.

Iubirea ta din gânduri te visează,
Eternităţi la rând s–au prăpădit,
Dar ea şi azi ca–n timpuri te vânează
Cu arcul în privire tăinuit.

Nefericit, ca iarba din cărare,
Ce ştie că numai plângând nu moare,
Vei încerca să te înalţi în zbor.

Iubirea ta ţi–o fi de ajutor
Şi îţi va bate–n geamuri ca un soare,
Dar n–auzi–vei, beat de viitor.

* * *

Trecea o dată un poet prin sate
Şi–a scris apoi într–un poem stingher:
«Părinţii noştri au avut dreptate
Când s–au retras în patria din cer».

De–atunci trecut–a vreme fără capăt
Şi noi ajuns–am din copii părinţi,
Care se duc şi ei, din viaţă scapăt,
Iar omenirea şi–a ieşit din minţi.

A devenit mai rea şi mai ţâfnoasă,
N–are trecut, are doar viitor,
În mine lumii mamelor, frumoasă,
De timpul când eram copii i–i dor,

Dar noi surâdem blând, ca nişte sfinţi
Uitând că–n zori îşi vor ieşi din minţi.

Primăvara–n oraş

Nici n–am observat c–a venit primăvara,
Dormeam şi–n somnul greu de veşnicii
Ea a trecut c–un cor de ciocârlii,
Vântul la geam îi acorda chitara,

În loc de corzi ramuri îi potrivea,
Lemnu–ncepea din nou să dea în floare
Şi visul nostru când o atingea
Din ramuri curgeau păsări pe trotuare.

Le culegeau copiii clipelor,
Ducându–le pe umeri şi–n privire,
Iar Dumnezeu — supremul zburător –
Scria oricare suflet cu uimire.

Fanfara cerului vedeam trecând,
Şi orăşenii se trezeau cântând.

* * *

Caută–te în gânduri, eşti acolo,
Găsite–vor tăcerile–ntr–o zi,
Copacii se vor scutura, din plete
Să cadă ca o nuntă îngerii.

Cu sufletul privind, iubind — cu ochii,
La uşa fericirii bate–oi iară,
Cu paşi de vagabond, un pierde–vară
Îndrăgostit lulea de fata popii.

Noaptea culeg stele din vârf de cetini,
Mă culc în lună, beau licori dulcii,
Zeii din cer mi–au devenit prieteni
Şi numai tu, Iubire, nu mai vii.

Ne ştie–un vis pe care l–am uitat
Cândva, târziu, în veacul celălalt.

* * *

Dezgoleşte–ți sânii, amintire,
Roagă–ne să–i mângâiem pe rând,
Dă–ne un surâs ca un comând
Bucuros, duhnind a fericire.

Dezveşmântă–te ca o rebelă,
Ca o desfrunzire de arțari,
Fii cea mai frumoasă daravelă
Pentru nişte prunci cu taine mari.

Şi–apoi râzi îmbolnăvind tăcerea,
Râzi, mai râzi pân' cerul va cădea
În privirea noastră ca durerea,
Mari fâşii în ochi de plopi vor sta

Şi cizmari vestiți din Galateia –
Râu de lacrimi — îl vor repara.

Cântec de pom lăcrimând

Ți–a fost sortit să pleci mult prea devreme
Şi azi în mine doar mai locuieşti,
Sufletul tău, că l–aş uita, se teme,
Dar eu ştiu că şi–n moarte mă iubeşti.

Eşti roditor pământ, în care–o floare
Îți înfloreşte numele de veci,
Orice vecie poate–acum să moară,
Doar tu din mine pururi să nu pleci,

Că dac–o să dispari din amintire,
Am să te caut fără–a te găsi,
Cum ani la rând, iubit de cimitire,
Din ziuă–n noapte şi din noapte–n zi,

Mamă, cuvânt în ceață, efemer,
Şi mă tot scriu tăcerile în cer.

* * *

Gândind la timpul care mi–a pus nimb
De–nsingurat sublim, dându–mi şi soclu,
Îmi amintesc atunci când anii–mi plimb
De grăniceri ce–mi dau câte–un binoclu...

Azi timpul trece galopând prin mine,
Tânjesc visând la clipa ce–o să doară,
Când o să fim părinți goliți de sine,
Dați într–o zi spitalelor să–i moară.

În sânge–un râu de–azur îşi face cale,
Pe care poezia luntrea–şi duce
Spre–o catedrală din cereşti mahale –
Din raza stelelor cioplească–şi cruce

Şi ducă–se în oameni ca–ntr–o vină
Să bea din ceşti o tragică lumină.

* * *

Când m–a născut însingurarea lumii,
Mi–am zis, simțind că–ncep a–nmuguri:
«Eu pot trăi fără privirea lunii,
Fără iubire n–aş putea trăi!».

Când m–am căsătorit cu fata mării,
Mi–am spus, simțind că–ncep a înflori:
«Eu pot trăi fără–amintiri o vreme,
Fără iubire n–aş putea trăi!».

Acum, când sărăcia–mi bate–n poartă
Cu pletele în vânt, în haine gri,
Îi spun, simțind că–ncep a vesteji:

«Târziu venit–ai. Nu mă poți opri,
Eu fără tine pot trăi în moarte,
Fără iubire n–am să pot trăi».

Suprema greşeală

Grădinile din cer rodesc iubire,
Îngerii veseli o culeg de zor,
Îşi scaldă ochii–n mări de viitor
Şi ochii lor cuvântă cu uimire.

Cine cunoaşte al uimirii grai
Putea–va înțelege ce cuvântă,
În lumea lor lumina–nseamnă rai,
Fâşii de cer ei duc spre guri şi cântă.

Luminii i–au dat glas de taină sfântă,
Iar noi, căzuți la pieptul ierbii, vai,
O dezmierdăm mereu, ea ne descântă
Cu mâinile subțiri, cu păr bălai.

Şi omenirea–n paturi se frământă,
Că Dumnezeu se–ngână–ncet la nai.

* * *

În spitale părinții n–au ceas bucuros
Şi ei ştiu, cărunțiții, că sunt de prisos,
Când se uită la geam că mai ninge şi–i orb
Ochiul lui Dumnezeu într–o guşă de corb.

Cineva plânge–acum, lacrimile–i îngheață
Şi n–ajung pân' la mine, şi–s umbră de ceață
Într–un târg ce–mi înfulecă zahărul tos.
Tot mai ninge–n Bacovia imperios,

Ce mai frig în salon şi n–au unde pleca,
Şi nu ştiu cât o fi să mai fie aşa –
Înc–o zi, poate–un ceas, poate clipe ceva
Şi nu–s legi peste legi să–i îndrepte colea,

Ar dormi şi n–au somn, c–un colind li–s dator
Şi tot ninge–n Bacovia sfâşietor.

Arta de a fi singur

Răneşte–mă c–un trandafir în flăcări,
Pe care l–a aprins soarele–n zori
Şi–acum dansează–n mâna ta uşoară
Ce dirijează parcă–un cor de nori.

Tu vise n–ai de mult, eu nu am vreme,
Tu nu ai amintiri, eu n–am mister,
Dar ne grăbim prea mult în viața asta –
Să nu ne mai grăbim deloc în cer.

Cândva am scris «Norocul de–a fi singur»
Şi–acum cred că singurătatea mea
Nu este doar noroc, ci artă–nseamnă,
Pe care vântu–o va solicita,

Cu gândul de–a se regăsi odată
În ea ca într–o carte nevisată.

* * *

În cer sunt veşnici munţii de zăpadă,
În sate urlă vântul, turle bat,
Timpul e un beţiv care–a turbat
Şi–acum bate la uşi, vrând să ne vadă.

În noi de mult murit–a orice vis,
Ca un defunct e orişice cuvânt,
Gândim doar flori, şoptim numai pământ,
Ne zace–n ochi un adevăr ucis.

O Evanghelie–i întreaga zare,
Prin pajiştile ei, ce–au dat în floare,
Umblă Iisus cu paşi de lumânare.

Spre el ca spre o ultimă salvare
Privind cu ochii vii — nestinşi luceferi –
Satul e–un cimitir cu morţii teferi.

* * *

Odaie luminată de tristețe
Mi–i inima, aseară am murit.
Şi–acum cavou mi–i trupul nesfârşit,
Prin care moartea–mi cântă cu tandrețe.

Fluieră preafrumos, îmi dă binețe,
Caută–n ochii singuri fericirea,
Când i–o atinge–n ei să se răsfețe,
Cântând la orga cerului iubirea.

Cândva am încercat cu un poem
Să–mbun tăcerea, dar n–am fost în stare
S–o–nvăț detot şi–acum să tac mă tem,
Şi–am să cuvânt în grai de lumânare

Arzând cu pară mare, de totem,
Precum o steauă peste Betleem.

* * *

Plopii vor fi statui şi nici nu ştiu,
Se vor trezi chemându–se pe nume,
Strigându–şi sufletul care–am să fiu,
Făcându–şi loc cu coatele prin lume.

Vântu–şi ridică glasul la cîmpii,
Dar în curând e linişte deplin
Şi timpul cu paşi scurţi de manechin
Mâna–va–n noi turme de iasomii.

Plopii vor fi statui, vor râde–n zori,
Trecând pe strada amintirii mele,
Şi ceru–n Dumnezeu, greu de fiori,
Va bea din ochii îngerelor jele.

Plopii vor fi statui, de–acuma sânt,
Iar noi le vom fi soclu de pământ.

* * *

Gura mea spune flori, tace morminte,
Strigă tăceri, visează ciocârlii.
În târgul vechi realizez cuvinte,
De n–aveți bani le dau pe iasomii.

Gura mea fierbe–n lumea ei dulceață
Din flori de crin pentru bolnavi de gâlci,
Mestecă ne'ncetat, presoară ceață
Şi pleacă s–o distribuie în bâlci.

Ce gură păcătoasă am şi eu,
S–a–mbolnăvit de dânsa Dumnezeu,
Boala de cer e marele ei viciu.

Şi într–o zi vântul ca un plebeu,
Pe care–l voi plăti cu–argint din greu,
Va interna–o–ntr–un ceresc ospiciu.

* * *

Eu am înnebunit copil precoce,
Eu am îmbătrânit de timpuriu
Şi–acum grădini de gheață duc pe voce,
Şi zilnic mă întreb dacă sunt viu.

Necunten mă tot mir că trec prin lume,
Când moartea mă aşteaptă–n prag cu flori
Şi eu cu cimitire–ntregi pe nume,
Ies s–o îmbrățişez de–atâtea ori.

Eu nu am umbră, visul mă răsfață
Ca un copil al cerului defunct,
Şi luna–mi şterge plânsul de pe față.

În el voi fi spălat ca într–o ceață,
Şi timpul, drept gropar, duhnind de viață,
M–o coborî în el să–i fiu adjunct.

Sărut

Iubire, tu ce mi–ai ieşit în cale,
Ca un copil rămas în zi de ieri,
Cu buzele voi scri văile tale,
Numindu–te pământ, rodind tăceri.

Aseară–n vis, ducându–te de mână,
Am scris c–un ciob numele tău pe nori,
Şi–am scos din trupul meu ca din fântână
Găleți cu taine şi privighetori.

Candori duceam în ochi, coseam noi stele,
Făcând brățări împărăteşti din ele
Pentru bolnavi ce nu–şi mai află leacul.

Ne lepădase clipele şi veacul,
Dar fericiți eram în toate cele
Şi zările ne înfiau, rebele.

Prutul înlăcrimat

Pe fața lui mărgele curg de lacrimi,
I le culege vântul zgomotos.
Şi el surâde–n soare preafrumos,
De parcă–n el ceru–a secat de patimi.

Ochii mei cântă liedul luminos,
Tăceri fără de glas rostesc să mire
Plopii surpați în râu, gălăgios,
Ce dulce pare–această prăbuşire!

Mâine, râzând, din vis când m–oi trezi,
Cântând cu vremea vulturilor duşi,
Izvor al subpământului voi fi,
Şi–n cerul mort mari crize de Iisuşi

Vor proclama păsări orbind în zori,
Ducându–se–n mormânt ca nişte flori.

* * *

Această țară nu mai poate plânge,
Ea a slăbit şi moare–ntr–un spital –
Că n–are drept la plâns oficial
Şi–n trupu–i mor tramvaiele de sânge.

Prea curviştini sunt demonii puterii
Şi pe curvism se ține lumea lor.
Această țară nu mai are dor
Şi–i beau la cină visul temnicerii.

Zeii din cer de mult nu mai apar
S–o vadă, s–o întrebe: «Ce mai faci»?
Trece–n baston sub ultimii copaci
Doar umbra ei de țară şi–nzadar

Îi vom vâna pe zei, că–s prea asceți,
Cu dude mari înfipte în săgeți.

Poveste pentru doi

Erau două sicrie, creşteau într–un muzeu,
În unul era zeul, în altul — tatăl meu,
Pluteau ca două umbre de lespezi peste ape
Şi nu venea copilul de înger să–i îngroape,

Veneau copii să–i vadă, ghid le era un orb
Şi se rotea la geamuri, nerăbdător, un corb,
Până–ntr–o zi îl prinse şi–l puse între ei,
Ce arătare, Doamne, şi nu erau iudei.

Pământ numai, de oase şi suflete ce–au fost,
Dar corbul nu răbdase, s–a revoltat în post
Şi–a blestemat crăiia şi–a dispărut grăbit
Şi azi e doar povestea ce spune ca un mit:

«Erau două sicrie, mai stau sub cerul greu,
În unul este zeul, în altul — tatăl meu».

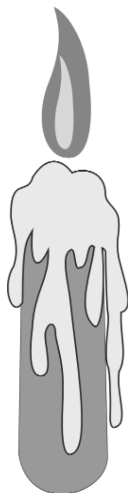
* * *

În orice zi de joi visul îmi sorb
Şi–mi bate–n el frumos un vultur orb,
Iar caii vântului mi–aduc tristeți
În coame, în priviri şi în găleți.

Ei ştiu că–n orice vis e dorul meu
Şi–n orice lucru e un Dumnezeu.
Îi chem în casă: poate sorb un ceai? –
Vulturu–i orb şi surzi sunt mândrii cai.

Ce spun şi eu? în mine noaptea creşte.
Pentru sinceritate se plăteşte –
Şi stăm străini la geam, cu chip zălud:
Vulturu–i orb, vântul pe cai e surd.

Geamu–i făcut din bezne tari, şi calmi
Zeii mă sorb cu poftă de jandarmi.

Postfață

Lumina lunii presură miracol
Pe plete lungi de–mbătrânit oracol.
O taină e pământul, ceru–o taină,
Râvnim mereu, călcând–o ca pe–o haină.

Stihiile dau buzna în grădini,
Din umbra mea vântul culege spini,
Umbre de nouri, sparte, vise–ntregi,
Zdrențe de stele, agățate–n crengi.

Ciocni–vom oul cerului la zori
Şi şerpi ne–or săruta îmblânzitori,
Iar eu voi sparge cerul c–o nuia
Din cer voi coase ham şi şeauă grea

Şi cer voi trage negru peste şea,
Lăsându–mi de–o pecete: «Va urma».

Sumar